

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut komunikačních studií a žurnalistiky

Katedra mediálních studií

Diplomová práce

2024

Bc. Aneta Sedláková

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut komunikačních studií a žurnalistiky

Katedra mediálních studií

**Mediální obraz Catherine Middleton a Meghan Markle
v britském webovém zpravodajství**

Diplomová práce

Autorka práce: Bc. Aneta Sedláková

Studijní program: Mediální studia

Vedoucí práce: doc. PhDr. Irena Reifová, Ph.D.

Rok obhajoby: 2024

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 25. 4. 2024

Bc. Aneta Sedláková

Bibliografický záznam

SEDLÁKOVÁ, Aneta. *Mediální obraz Catherine Middleton a Meghan Markle v britském webovém zpravodajství*. Praha, 2024. 67 s. Diplomová práce (Mgr.). Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut komunikačních studií a žurnalistiky, Katedra mediálních studií. Vedoucí diplomové práce doc. PhDr. Irena Reifová, Ph.D.

Rozsah práce: 113 953 znaků

Abstrakt

Cílem této práce je nastínit, jak britská webová média vykreslují ve svém zpravodajství klíčové ženy britské královské rodiny, a to konkrétně Catherine Middleton a Meghan Markle. Soustředila jsem se na téma genderových stereotypů a rasismu ve vztahu k mediální reprezentaci obou žen. Mým cílem bylo zjistit, jestli byly zmíněné osobnosti podrobeny diskriminaci na základě jejich genderu a rasy, jak se to projevuje na jejich obrazu a přístupu médií k ženám jako takovým, pokud nenaplňují tradiční představu ženství. V teoretické části se zabývám procesem celebritizace v královské rodině, postavením žen v britské monarchii a jejich reprezentací v médiích v průběhu dějin. Rovněž jsem se zaměřila na téma genderu v rámci feministické teorie a postavení žen v britské společnosti. Dále jsem se soustředila na to, jak královská rodina využívá svého postavení pomocí gatekeepingu. V metodologické části podrobím zkoumání čtyři média a pět různých časových období, které nabídly možnost srovnání mediálního obrazu Middleton a Markle. Použiji metodu kvalitativního výzkumu a zakotvené teorie. Zaměřím se na témata kariéry, ženských rolí ve společnosti, hodnocení tělesného vzhledu, původu a rasy a posoudím, do jaké míry v nich byly přítomny genderové stereotypy a rasismus, a jak je zkoumaná média použila k prohloubení společenských stereotypů.

Klíčová slova

Mediální reprezentace, nová média, genderové stereotypy, rasismus, ženy, britská monarchie

Abstract

The aim of this thesis is to outline how the British web media portray key women of the British Royal Family in their coverage, namely Catherine Middleton and Meghan Markle. I have focused on the themes of gender stereotyping and racism in relation to the media representation of both women. My aim was to find out if the aforementioned celebrities have been subjected to discrimination based on their gender and race, how this affects their image and the media's treatment of women as such if they do not conform to traditional notions of femininity. In the theoretical part, I examine the process of celebritisation in the royal family, the position of women in the British monarchy and their representation in the media throughout history. I also focus on the theme of gender within feminist theory and the position of women in British society. Furthermore, I focused on how the royal family exploited their position through gatekeeping. In the methodological section I will examine 4 media outlets and 5 different time periods which offered the opportunity to compare the media portrayal of Middleton and Markle. I will use qualitative research method and grounded theory. I will focus on the themes of career, women's roles in society, evaluation of physical appearance, background and race and assess the extent to which gender stereotypes and racism were present and how the media studied used these to reinforce social stereotypes.

Keywords

Media representation, new media, gender stereotypes, racism, women, british monarchy

Title

Media image of Catherine Middleton and Meghan Markle in British online news coverage

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala rodině, partnerovi a přátelům za důvěru a podporu.
Děkuji rovněž paní doc. PhDr. Ireně Reifové, Ph.D. za konzultaci a připomínky.

Obsah

Úvod	1
1. Vztah britských médií a královské rodiny	1
1.1 Mediální obraz členů monarchie v průběhu historie.....	2
1.2. Celebritizace a její přesah do královské rodiny.....	4
1.3 Mediální reprezentace žen královské rodiny ve 20. století.....	6
1.4 Mediální reprezentace žen královské rodiny ve 21. století.....	9
2. Genderové stereotypy v britské společnosti	11
2.1 Role genderu ve společnosti.....	11
2.2. Feministická teorie a její pojetí genderu.....	13
2.3 Postavení a role žen v britské monarchii.....	14
2.4. Reprezentace genderu v britských zpravodajských médiích.....	17
3. Využití médií královskou rodinou jako nástroje vlivu	19
3.1 Nastolování agendy a gatekeeping.....	19
3.2 Oficiální a neoficiální vztah médií a královské rodiny.....	20
3.3 Královská rodina jako brand.....	23
Metodologická část	27
4. Návrh výzkumu	27
4.1. Téma a cíl výzkumu.....	27
4.2. Výzkumné otázky.....	28
4.3. Výběr vzorku.....	28
5. Kvalitativní výzkum	31
5.1. Kvalitativní obsahová analýza.....	31
5.2. Zakotvená teorie.....	32
6. Analýza dat	34
6.1. Analýza genderových stereotypů.....	34
6.1.1. Kariéra a mateřství.....	34
6.1.2. Tradiční představa ženství.....	38
6.1.3. Tělesná krása.....	42
6.1.4. Původ a rasa.....	46
Závěr	50
Summary	54
Použitá literatura	55

Úvod

Britská královská rodina již po několik generací zaujímá významné místo v mediálním prostoru, ať už doma, či v zahraničí. Ve světle masových i nových médií jsme prakticky denně informováni o veřejných i soukromých životech členů této vládnoucí monarchie. V druhé polovině 20. století reprezentovaly královskou rodinu především ženy. Ať už prostřednictvím skandálů, tak oficiálních rolí. Královna Alžběta II. byla nejdéle vládnoucí panovnicí v britské historii. Ženy jako Wallis Simpson, Princezna Margaret nebo Princezna Diana pak do značné míry ovlivnily jak negativně, tak pozitivně nejen mediální obraz rodiny samotné, ale také pohled veřejnosti na celou monarchii a její roli ve společnosti. Jednadvacáté století s sebou přineslo nové formy zpravodajských prostředků, mediální postupy a také prohloubení způsobu vnímání genderové i rasové problematiky.

Do královské rodiny nově vstoupily dvě ženy – vévodkyně Catherine Middleton a Meghan Markle. Obě se svým původem více či méně vymykají královským tradicím a pro monarchii představují odklon od rigidních pravidel. Tato diplomová práce se zaměřuje na analýzu mediálního obrazu těchto dvou členek britské královské rodiny, a to výhradně v britském webovém zpravodajství. Budu se věnovat měnícímu se konceptu genderu v britské společnosti a konkrétně ve vztahu k monarchii. Rovněž budu zkoumat vliv rasismu na prezentaci Meghan Markle, která jako první členka královské rodiny s afroamerickým původem přinesla do monarchie nový kontext a výzvy. Mediální obraz Middleton a Markle podrobím kvalitativní analýze s použitím metod obsahové analýzy a zakotvené teorie.

Na základě jejich analytických postupů se zaměřím na reportáže ze čtyř vlivných britských online zpravodajských webů a budu analyzovat a porovnávat reportáže zabývající se vévodkyněmi a jejich pozicí v královské rodině. Cílem této práce je přispět k hlubšímu pochopení role médií v utváření mediálního obrazu obou žen, kriticky reflektovat na otázky genderové rovnoprávnosti, rasového stereotypu a etických aspektů mediálního zpravodajství.

1. Vztah britských médií a královské rodiny

1.1 Mediální obraz členů monarchie v průběhu historie

Vládnoucí členové britské monarchie vždy patřily mezi společensky známé osobnosti. Jejich sláva pramenila z jejich politické moci a přidružených činů. S celebritizací kultury se definice celebrity změnila. Pozice ve společnosti člena královské rodiny v 15. století se odlišuje od jeho moderního protějšku. Během vlády královny Alžběty I. (1558 - 1603) se mediální prostředí značně lišilo od současnosti. Nicméně to, jak veřejnost královnu vnímala, položilo základy pro medializaci monarchie a její celkové vnímání veřejností. (Montrose, 1999)

Tiskařský stroj Johannese Guttenberga vytiskl první Bibli v roce 1455, ale společenské dopady pocítily britské ostrovy teprve s vládou Alžběty I., kdy hrál tiskařský stroj důležitou roli v rozšiřování informací. Pamflety, velkoformátové noviny (tzv. broadsheets) a balady se staly populární formou komunikace mezi masami a zasloužili se o šíření informací a vědomostí. Právě informovanost přispívá k osvobození společnosti a tato raná média částečně převzala moc z rukou šlechty a duchovenstva. (Forgeard, 2023) Díky tisku bylo možné šířit obraz monarchie mnohem efektivněji, ale zároveň začalo být těžší jej kontrolovat. (Clancy 2021: 56)

Sama Alžběta I. se považovala za velmi veřejnou osobnost, jak můžeme soudit z jejího projevu v Tilbury, kde pronesla: “My panovníci stojíme na jevišti a je na nás namířen zrak celého světa.” (Queen Elizabeth I's speech, 2024). Stejně jako v současné době si byl panovník v 16. století vědom, do jaké míry může tisk ovlivnit vlastní obraz v očích svého lidu. Alžběta I. během své vlády čelila mnohým výpadům ze strany nepřátel i veřejnosti. Její pohlaví a rozhodnutí nepojmout manžela byly důvodem, proč se rozhodla ovládnout svůj veřejný obraz. Využívala k tomu tehdejší básníky, malíře i události, kde se mohla prezentovat způsobem, který podtrhával její status bohem vyvolené panovnice. Již v této době tedy můžeme hovořit o jisté formě celebritizace, která byla přímým důsledkem vytvoření alžbětinského kultu (Montrose, 1999). Na jeho tvorbě se podílel básník Edmund Spenser se svým dílem *The Faerie Queene* (1590) a například malíř Isaac Oliver s královnímým

portrétem *The Rainbow Portrait*. (Loxton, 2022). Tato vyobrazení královny mnohdy mísí realitu s fikcí a vytvářejí tak podobu královny oddělenou od její skutečné osoby. Národ následně panovníci nevnímá jako obyčejného člověka, se kterým jsou si rovni. Královna je nyní obestřena mysticismem a lidu se tak může jevit jako nedotknutelná.

Dosah celebrity se exponenciálně zvýšil společně s rozšířením tisku, televize a v neposlední řadě internetu. Již ve viktoriánské Británii byl soukromý život panovníků předmětem diskuze v tehdejší tisku. (Blain a O'Donnell 2003: 160). Spolu se svou matkou, královnou Viktorií, stál Eduard VII. u zrodu průmyslové revoluce, která měla za následek množství společenských změn včetně rozvoje médií a masového tisku. Bulvární tisk se stal součástí běžného života lidí a král se stal jeho častým předmětem zájmu. Fotografie zachycující známé osobnosti během běžných denních úkonů budily dojem intimity a familiárnosti. Čtenáři se tak stávali anonymními svědky životě těchto zdánlivě nedotknutelných slavných osobností. (Johnson, 2022) Tento koncept s názvem "parasociální interakce" pojmenovali sociolog Horton a psychiatr Wohl v roce 1956 a vyjadřují tím intimitu, která je zdánlivě vytvářena mezi veřejností a osobností prezentovanou skrze nová média, která „je posuzována na základě své osobnosti a ne na základě svého talentu.“ Tyto osobnosti zájmu dále využívají a svou osobnost používají k dalšímu zviditelnění. (Meyrowitz 1985: 119)

Eduard VII. se jako panovník nestránil veřejnosti, a naopak byl často viděn během společenských událostí. Tisk věnoval pozornost jeho zálibě v extravagantní garderobě i karetnímu hazardu. Dle Eduarda VII. bylo vhodné, aby se panovník ukazoval ve společnosti a byl viděn, aby ho tak jeho poddaní vnímali více jako člověka, a nejen jako svrchovaného panovníka. (George and Mary: the Royals who Rescued the Monarchy, 2012) Ke zlepšení vztahu mezi veřejností a monarchií také pomohla změna jména vládnoucí dynastie, ke které došlo v roce 1936 na příkaz krále Jiřího VI. Německy znějící původní jméno dynastie – Sasko-Coburg-Gotha bylo změněno na dynastii Windsorů. (Nelsson, 2017)

V období před a během druhé světové války monarchie plně využívala dosahu rádia při oslovení veřejnosti. Mohli národ informovat o aktuálním dění na bojišti a také vytvářet dojem pospolitosti v období nejistoty a strachu. Sjednocení a tradiční rodinné hodnoty byly dva pilíře mediálního působení krále Jiřího VI. V médiích byl často vidán se svou rodinou, která

byla tisku prezentována jako zdroj síly a soudržnosti po nedávné konstituční krizi způsobené abdikací Edwarda VIII. Jiří VI. uměl využít média své doby k tomu, aby oslovil a ovlivnil národ v době, kdy Británie potřebovala jistotu ve vedení a tím si jej získal na svou stranu. (A Royal Legacy, 2024) Jeho dcera a nástupkyně Alžběta II. přebírala trůn v době, kdy se mediální podmínky začaly rapidně měnit z důvodu rozšíření televizního vysílání a nastupující globalizace.

1.2. Celebritizace a její přesah do královské rodiny

Moderní definice slova popisuje celebrity jako „osobnost slavnou pro svou slávu.“ (Boorstin 1971: 58). Zájem o svět celebrit, jak je známe dnes, se váže k rozvoji Hollywoodu od 20. let 20. století. Bulvarizace a celebritizace filmových hvězd dosáhla svého tehdejšího vrcholu v 50. letech, kdy byl filmový průmysl ve své zlaté éře. Filmové hvězdy byly používány k propagaci filmů jako nástroj v době, kdy možnosti marketingu byly omezeny. Hvězdy byly často uměle vytvořeny, aby co nejlépe reprezentovaly studio, se kterým měly podepsanou smlouvu. Z hollywoodských celebrit se tak postupně staly produkty a komodity konzumní doby. (Murdock, 2010)

Na konci 50. let si francouzský sociolog Edgar Morin všiml změny ve vnímání slávy. Zatímco dříve byla slavná osobnost viděna jako nepřístupná, osamělá a osudem vyvolená, nově se vnímání slávy začalo pojít s mnohem obyčejnějšími atributy. Okolní svět si všiml jejich romantického života a životního stylu. (Morin, 1963: 60) Nástup televizních přijímačů v 50. a 60. letech měl za následek, že herce a osobnosti pop kultury již lidé nevidali pouze při zvláštních projekcích a představeních mimo domov, ale stali se součástí večerního programu běžných domácností. Známé osobnosti se zdály blíže než kdy dříve a změnilo se jejich vnímání diváky. (Meyrowitz 1985: 64)

Blízkost televize k osobě diváka vytváří falešný pocit intimity ve vztahu k tváři na obrazovce. Televizní osobnosti tento vztah podporovali tím, že napřímo oslovovali diváka a promlouvali k němu prostřednictvím televizních zpráv, soutěžních pořadů nebo talk show. Obecenstvo je

na obrazkách pravidelně vídalo, a proto si k nim vytvořilo vztah. Meyrowitz dále vysvětluje, že tyto osobnosti ani nepotřebovali, žádné tradiční schopnosti a dovednosti. „Byli známí pro svou známost. Pro diváka byli sympatičtí svou přátelskostí stejně jako blízký kamarád.“ (Meyerowitz 1985: 119) Tento typ interakce zapůsobil především na jedince, kteří neměli dostatečné sociální dovednosti, byli osamělí a neuměli navazovat vztahy. Pokud s nimi člověk na obrazovce jednal jako kamarád, divák to vnímal jako náhradu interakce v běžném životě. (Meyerowitz 1985: 120)

Parasociální interakce může také vysvětlit, proč diváky může natolik zasáhnout smrt celebrit jako byl John Lennon nebo Elvis Presley. V obou případech se jedná o umělce, kteří se často objevovali v médiích a především na televizních obrazovkách. Diváci měli pocit, že se skrz tuto parasociální interakci jedná o jejich blízkého. (Meyerowitz 1985: 120) Toto vysvětlení můžeme vztáhnout také na medializovanou smrt Lady Diany, která zasáhla i lidi, kteří ji nikdy nepotkali.

Paralelu k hollywoodským celebritám můžeme sledovat také u královské rodiny. Jednou z prvních celebrit v královské rodině byla princezna Margaret, která se od 50. letech 20. století začala objevovat na titulních stránkách novin a časopisů skrz svou zálibu pro noční život, drahou garderobu a skandální romantické aféry včetně vztahu s rozvedeným kapitánem Peterem Townsendem. (Frost, 2022) V následujících letech začali členové monarchie pronikat i do dalších odvětví a přestali se držet pouze své oficiální role. Proces, během kterého celebrity pronikají do různých společenských a kulturních odvětví, jako je například zábavní průmysl nebo politika, nazýváme celebritizací. Jedná se o proces, který je úzce svázaný s mediatizací, komodifikací a personalizací. Média jsou v tomto případě hlavním katalyzátorem při tvorbě celebrity. (Driessens 2012, 644).

Lady Diana tyto hranice překračovala během celého svého působení v královské rodině a následně i po rozvodu s princem Charlesem. I přes její status globální celebrity přitahovala pozornost především svou obyčejností a přístupností. S médii uměla komunikovat a vyjednávat. Monarchie a její členové byli ve společnosti vnímáni jako nepřístupná kasta bez vazeb na obyčejný lid. Diana tyto hranice bořila a paradoxně jí společnost umístila na vlastní piedestal. Aby si členové královské rodiny udrželi přízeň veřejnosti, musí nadále budovat dojem,

že patří k obyčejnému poddanému lidu Británie. Musí působit, že jsou jedněmi z nich a zároveň dodržovat morální pravidla udávaná jejich historickým postavením. (Billing 1991: 142) Lady Diana představovala důležitý most mezi královskou rodinou a běžným lidem Británie. Její oblíbenost ve společnosti přinesla monarchii do té doby nevídanou popularitu a přenesla královskou rodinu na práh nového tisíciletí.

V dnešní době je znakem osobností, které získaly slávu prostřednictvím nových médií, již zmíněná familiárnost. Tyto osobnosti promlouvají ke svému obecenstvu nejen skrze sociální média a vytvářejí si tak s nimi vztah. Členové britské královské rodiny patří k osobnostem, které tímto způsobem těchto nových médií také využívají, ačkoli je jejich použití značně editováno. Princ William a vévodkyně Katherine sdílejí pouze ty informace a fotografie z jejich rodinného života, které uznají za vhodné. Mají mediální obraz rodiny pod kontrolou. David Attenborough o dokumentu *The Royal Family* řekl, že až přílišná familiárnost může zabít podstatu královské rodiny a tím ji připravit o to, co ji činí tak přitažlivou pro veřejnost a média. (Seward 2011: 157) „Klíč významnosti a popularity monarchie tkví v tom, že zároveň jsou a nejsou jako my.“ (Billing 1991, 86)

Přesto má královská rodina podstatný důvod zůstat v centru pozornosti. Potřebují si udržet vliv – kulturní a společenský, i když politicky omezený – v očích veřejnosti. Celebrity jsou královskou rodinou 21. století a monarchie s nimi musí držet krok. Na rozdíl od celebrit, jak byly definovány v úvodu, jež jsou utvářeny za účelem podpory značky či prodeje zboží, královská rodina se rodí v záři reflektorů a zůstává v ní po zbytek svého života. Udržují si status celebrity ve společnosti proto, aby monarchie jako taková neztratila relevanci v době, kdy plní pouze reprezentativní funkci.

1.3 Mediální reprezentace žen královské rodiny ve 20. století

Britská monarchie vzbuzuje zájem médií již od počátku působení masových médií na britském kontinentu. Její členové jsou symbolem tradic a národní i kulturní identity. Od roku 1952, kdy na trůn nastoupila Královna Alžběta II., došlo k výrazným společenským i technologickým změnám a Alžběta II. jako první přijala televizní médium jako nástroj

monarchie a prostředníka své vlády. Její korunovace byla jako první přenášena živě v televizním přenosu, kdy dostala veřejnost možnost být svědkem tradic, které byly dříve určeny pouze vyvoleným.

Média se následně stala nedílnou součástí kontaktu monarchie s veřejností. Působení Královny Alžběta na britském trůnu a tvář, kterou prezentovala médiím, je často označována jako stoická, chladná a zbavená emocí. (Jenkins, 2012) Vlastnosti, které jsou častěji přisuzovány mužům. Jakožto monarcha bez politické moci byla na veřejnosti i v médiích vždy nestranná a zdržovala se politických komentářů. Jejím úkolem bylo reprezentovat a sjednocovat Britské impérium, které ve druhé polovině 20. letech již nemělo ve světě takový vliv jako v předchozím století, kdy byla Velká Británie na svém mocenském vrcholu. (Foster, 2016)

Roku 1957 začala královna poprvé přenášet Vánoční proslov v televizním vysílání a pokračovala v tom až do své smrti. Byl to jediný proslov, kde se mohla vyjádřit k libovolnému tématu bez schválení a zásahu parlamentu. (Switzer, 2023) Alžběta II. byla matkou tří dětí a s princem Phillipem byli svoji až do jeho smrti v roce 2021. Později za života se královna dostala na stránky novin častěji ve spojení se svou barevnou garderobou nebo svými oblíbenými psími mazlíčky. Média přenášela obraz jejího spořádaného rodinného života, který se obešel bez větších skandálů. Z její strany bylo dodržováno dekorum dle zavedených zvyků monarchie. Tento mediální obraz královny byl zprostředkován její tiskovou kanceláří a byl pod kontrolou monarchie.

Pokud někteří členové monarchie zavedené zvyky porušili nebo se od nich odklonili, nezůstalo to bez povšimnutí médií. Od 60. let 20. století dochází s příchodem Ruperta Murdocha na mediální trh k rozsáhlé bulvarizaci britského tisku (Buckledee 2020, 3). Zatímco do té doby byli členové monarchie v médiích zmiňováni především kvůli konstitučním skandálům, jako byl vztah krále Edvarda VIII. s rozvedenou Američankou Wallis Simpson nebo tajný vztah princezny Margaret s rozvedeným důstojníkem Peterem Townsendem, od poloviny 20. století bylo na ženy královské rodiny čím dál častěji pohlíženo jako na celebrity a veřejnost začal kromě skandálů zajímat také jejich běžný život.

Vydání knihy *The Little Princesses* (1950) byl jeden z důvodů, proč se zájem o soukromý život členů monarchie zvýšil. Kniha bývalé guvernanky královny Alžběty a princezny Margaret byla mezi čtenáři hitem a pro královskou rodinu zradou. (Owens 2019: 356) Poprvé se stalo, aby zaměstnanec rodiny veřejně sdílel informace z jejich nejužšího kruhu. V následujících letech se pohled Alžběty II. na publicitu ze strany médií zdánlivě změnil a rozhodla se nechat natočit dokument, který jako první dovolil nahlédnout do jejího soukromého života. Snímek *Royal Family* z roku 1969 nabízí záběry na rodinný život královské rodiny, zbavuje monarchii mýtů a zobrazuje ji ve zcela obyčejném všedním světle. Pokud právě tajemnost je tím, co rodinu činilo z pohledu veřejnosti nedotknutelnou, pak měl dokument dle názoru Davida Attenborougha šanci monarchii zabít. (Seward 2011: 157) Film byl na popud královny Alžběty stažen z vysílání a veřejnost k němu dostala přístup až v roce 2021, kdy byl anonymně zpřístupněn na YouTube. (Cope, 2021)

S proměnou tisku, společnosti i politicko-ekonomické situace v zemi se v 70. letech mění také způsob konzumace médií i jejich obsah. Začínáme mluvit o postmoderní kultuře a společnosti. Média začínají ke královské rodině přistupovat jako ke zdroji senzace a popkultury. S odvysíláním dokumentu *Royal Family* a probíhající bulvarizací britského tisku, začala být královská rodina vnímána především jako mediální produkt. (Blain a O'Donnell 2003: 18-21) Dle Dunna a Castro se postmoderní společnost vyznačuje technologickými pokroky a konzumním stylem života. Společnost se odvrací od tradic a neměnnosti a směřuje k proměnlivosti. Člověk je konfrontován s novými ideami a jeho vlastní já již není pevně dané. (Dunn a Castro, 2012). Ve vztahu k celebritizaci se postmoderní společnost vyznačuje důrazem na spektakl. (Kellner, 2005) Komodifikace celebrit dochází skrze reality show, bulvární periodika a sociální média. (Turner, 2010)

Mediální směr monarchie určí v 80. letech vstup Diany Spencer do královské rodiny. Lady Diana se stala celosvětovou celebritou a spolu s ní vzrostl zájem také o životy ostatních členů monarchie, kteří s ní přicházeli do styku. Ačkoliv pocházela z urozené britské rodiny, veřejnost ji vnímala jako jednu z nich. (Hare, 2021) Kvůli okolnostem kolem smrti Lady Diany je její postava často viděna jako oběť médií a přehnaného zájmu o svět celebrit. Nicméně Diana měla do značné míry svůj mediální obraz pod kontrolou. Během svého života

s novináři vyjednávala a také je využívala pro zviditelnění charit, kterým se věnovala. Její rozhovor, který poskytla pro pořad Panorama v roce 1995, se stal senzací nejen z toho důvodu, že promluvila v BBC – veřejné televizi, která historicky monarchii v médiích zpopularizovala. (Hajkowski, 2010) Diana vzala tímto krokem svůj mediální obraz do vlastních rukou a oddělila jej od mediálního obrazu královské rodiny, který podléhá zadané agendě. Interview sledovalo 23 milionů diváků a změnilo pohled veřejnosti nejen na Dianu, ale také na královskou rodinu, která byla viděna jako symbol pospolitosti a rodinných hodnot, zatímco Diana jako manželka prince Charlese čelila útlaku a izolaci, čímž dle jejích slov utrpělo její psychické zdraví. (Knight, 2021) Televizní interview ji v očích veřejnosti, které bylo zvyklé vidat ji především skrze objektiv bulvárních médií a jako člena vlivné britské rodiny, polidštilo a vzbudilo národní empatii. (Craig, 1997)

Názor na královskou rodinu se v důsledku skandálů v 90. letech, Dianina interview a její smrti v roce 1997 výrazně změnil a ovlivňuje její mediální obraz dodnes.

1.4 Mediální reprezentace žen královské rodiny ve 21. století

Po Dianině předčasné smrti čelila královská rodina bezprecedentní kontrole a kritice, zejména v souvislosti s její první reakcí, která přišla až pět dní po tragédii. Skloněná hlava královny během Dianina pohřbu byla gestem respektu, který běžně královna neprojevuje a televizí přenášená řeč, kde připomněla důležitost Diany v britské společnosti, dokládají, že si byla vědoma pozornosti médií a negativního mediálního obrazu, který královskou rodinu v souvislosti s Dianou provázel.

Stoické a důstojné chování Alžběty II. tváří v tvář zármutku veřejnosti si však nakonec získalo respekt a přispělo k obnovení podpory monarchie. Zatímco krátce po události si 70 % dotazovaných občanů myslelo, že se královna nedokáže přizpůsobit moderní době, rok poté již královnu 70% dotazovaných vnímalo pozitivně. (Reid, 1998) Královna si udržela přízeň britské veřejnosti až do své smrti a až na výjimky se během posledních 22 let své vlády vyhýbala přímému kontaktu s médií. Na veřejnosti se ukazovala pouze při oficiálních událostech a ceremoniích. (Misener, 2012) Výjimkou bylo výročí 60 let od korunovace, kdy

souhlasila s účastí na televizním interview s BBC. Po debaklu s dokumentem *The Royal Family* z roku 1969 odmítala v médiích přímo vystupovat. Ačkoliv se nejednalo o interview jako takové, protože dokumentarista Alastair Bruce měl královským palácem zakázáno pokládat otázky. (Ma, 2018)

Výraznými osobnostmi v královské rodině v 21. století se staly tři ženy, partnerky následníka trůnu prince Charlese a jeho dvou synů Williama a Harryho, kteří jsou vnímáni jako budoucnost královské rodiny.

Camilla Parker Bowles vstoupila do královské rodiny po sňatku s princem Charlesem v roce 2005. Její účast na rozpadu manželství mezi princem a Lady Dianou znamenala, že obnovený vztah mezi ní a Charlesem, vnímala veřejnost negativně. Emoce se začaly měnit až po pečlivě připravené mediální strategii ze strany královského PR týmu. Mediální obraz Camilly jako členky monarchie se jeví jako protiklad toho, jak byla viděna Lady Diana, která neplnila tradiční roli manželky následníka trůnu. Která by měla především podporovat svého manžela v jeho funkci a nestrhávat na sebe příliš pozornosti. Camilla byla jako možná následnice trůnu představena veřejnosti postupně. Neúčastnila se oficiálních událostí a pozornost obracela ke svým charitativním činnostem. Zatímco v roce 2005 si pouze 21% dotazovaných dokázalo představit Camillu jako královnu, v roce 2015 se jednalo o 53 % kladných odpovědí. (Pfeiffer, 2023)

Úmrtí Lady Diany sloužilo k přehodnocení vztahu médií vůči královské rodině a celebritám všeobecně. V nadcházejících letech byla přijata opatření, která omezovala přístup médií k synům Diany a Charlese. Tzv. “Pressure cooker agreement” sloužila k novému nastavení vztahu mezi médií a královskou rodinou a zajišťovala, že princové budou během svých studií chráněni až na výjimky před médii. (Clancy 2021: 84) Podobné nepsané dohody fungují dle vyjádření prince Harryho a Meghan Markle dodnes. (Taylor, 2021)

Vstup Meghan Markle a Catherine Middleton do královské rodiny přinesl svěží perspektivu a moderní vnímavost ve vztahu k polarizujícím tématům ve společnosti, jako je sexismus a rasismus, což našlo odezvu u širšího publika a upoutalo pozornost tradičních i nových médií. Zapojení obou žen zdůraznilo přizpůsobení monarchie digitálnímu věku. Obě ženy využívají

platformy sociálních médií k přímému kontaktu s veřejností a dělí se o postřehy ze své charitativní činnosti, osobních zájmů a rodinného života. Tato přímá komunikace jim umožnila navázat kontakt s globálním publikem a utvářet vlastní mediální narativy, čímž do jisté míry obešly tradiční mediální kanály. Mimo oficiální události jsou fotky děti Katherine a Williama přístupné pouze skrze jejich vlastní sociální média, kde se dostávají k médiím i běžné veřejnosti ve stejné době.

Internet a konkrétně sociální média sebou nesou také negativní konotace, jelikož jsou neregulované a každý uživatel může sdílet fotografie i názory, které nelze limitovat na základě práva na soukromí, jako je tomu u běžných forem médií. Intenzivní mediální zájem, kterému čelí zejména Meghan Markle, podtrhuje složitost orientace v digitálním mediálním prostředí při zachování pocitu soukromí a důstojnosti. Pokud je cílem členů královské rodiny přiblížit se běžným občanům a zároveň si zachovat odstup a pocit nedotknutelnosti, sociální média v tomto případě ztěžují situaci. „Jak si může monarchie udržet odstup, když se její zprostředkovatelé pohybují na stejné platformě jako její poddaní?“ (Clancy 2021: 90)

Mediální obraz žen v královské rodině je navíc i nadále ovlivněn tradičními genderovými rolemi a stereotypy, i když v průběhu času prošel určitým vývojem. Zatímco Catherine Middletonová je často zobrazována jako ztělesnění zdrženlivosti a mateřství, přítomnost Meghan Markleové zpochybnila konvence a do popředí veřejného diskurzu vynesla otázky rozmanitosti a inkluze, které samy o sobě mají potenciál společnost rozdělovat.

2. Genderové stereotypy v britské společnosti

2.1 Role genderu ve společnosti

V průběhu 20. století došlo k razantním změnám ve vnímání žen a mužů a jejich postavení ve společnosti. Jsou opouštěny klasické genderové role chápající muže a ženy jako protipóly. Tyto role jsou charakterizovány vlastnostmi, které můžeme definovat jako „soubor takových

způsobů chování, postojů, zájmů, dovedností, práv, zodpovědností, které považuje daná společnost za vhodné pro členy daného pohlaví.“ (Jandourek 2001:18).

Žena je obvykle povahově pasivní, projevuje závislost, má citově založené tendence a preferuje pečovatelský přístup. Má vyvinutý smysl pro romantiku a věnuje pozornost vlastnímu vzhledu, avšak nemusí být příliš technicky zdatná. (Curran, Renzetti 2003: 20)

Muži se často vyznačují nezávislostí, tendencí prosazovat se a schopností ovládat své emoce. Jsou obvykle ambiciózní, soupeřiví a zaměřeni na své vlastní zájmy, ať už jde o studium, práci nebo sportovní aktivity. Navíc jsou často technicky zdatní. (Curran, Renzetti 2003: 20)

Gendereové stereotypy vycházejí z předpokladu, že žena je jasně feminní a muž maskulinní. Vlastnosti, které muže dělají mužem a ženu ženou popisují Curran a Renzetti jako bipolární, tedy mezi gendery nezaměnitelné. Dále jsou genderové stereotypy vnímány jako obecně platné, protože se předpokládá, že všechny osoby daného pohlaví sdílejí charakteristiky, na nichž jsou tyto stereotypy založeny. (Curran, Renzetti 2003:20)

Feministická sociologie chápe genderové role jako sociální konstrukt. Filozofka Judith Butler vidí gender jako identitu, která není biologicky předurčená. Dle ní je identita utvářena a podmíněna společenskými vztahy a kulturnímu specifiky dané doby. Ty podmiňují nejen to, jak svět vnímáme, ale také utváří naše vlastní já. Butler zde používá pojem “performativní identita”. Uvádí, že jako účastníci na společenském životě, se setkáváme se vzorci a pravidly, které opakujeme a tím si utváříme a posilujeme naši identitu a také naše já. (Ort, 2022)

Důležitým faktorem v tomto ohledu je rozlišování mezi maskulinním a femininním a probíhá na dvou úrovních – jak v rámci osobní komunikace mezi lidmi, tak zejména na úrovni struktury společnosti, ve které žijí. Genderové charakteristiky jsou tedy velmi rozmanité a mohou se lišit v závislosti na geografických, sociálních, kulturních a časových faktorech.

„Tyto předpisy jsou zakotveny ve společenských institucích, jako jsou hospodářství, politický systém, vzdělávací systém, náboženství, rodinné uspořádání aj. Institucionalizované vzorce genderové diference, jsou souhrnně označovány jako pohlavně – genderový systém společnosti.“ (Curran, Renzetti 2003:20-22)

2.2. Feministická teorie a její pojetí genderu

Feministická teorie vnímá gender a jeho stereotypy jako konstrukty společnosti, které jsou vytvářeny, udržovány a reprodukovány skrze sociální, kulturní a politické procesy. Tato teorie odmítá esencialistický pohled na gender, který by ho vnímal jako přirozený a neměnný atribut jednotlivců, a namísto toho zdůrazňuje jeho sociální konstruovanost v závislosti na čase a společensko-kulturním prostředí.

Vědecky je stále častěji gender pojímán jako sociální konstrukt a není považován za pevnou nebo statickou identitu, ale za produkt, který je konstruován a realizován v interakci. Maskulinita a feminita nejsou preexistující normy, které jsou pasivně internalizovány prostřednictvím socializace v dětství, ale spíše jsou konstruovány a rekonstruovány v interakci. (Connell, 2006) Teorie sociální konstrukce genderu spojuje kolektivní souhru identit, interakcí a institucí při utváření genderového rozdělení moci, privilegií a zdrojů jak mezi ženami, tak mezi muži. (Berkowitz, 2010)

Podle feministické teorie jsou genderové stereotypy nástrojem, který slouží k udržování nerovností mezi pohlavími a k posilování patriarchálních struktur společnosti. Stereotypy o tom, jaké jsou vhodné chování, role a vlastnosti pro muže a ženy, jsou často používány k omezování individuální svobody a možností lidí na základě jejich pohlaví. Feministická teorie také upozorňuje na to, že genderové stereotypy jsou flexibilní a proměnlivé v závislosti na historickém a kulturním kontextu. Tato teorie se zaměřuje na odhalování a kritiku genderových stereotypů a jejich negativního dopadu na životy jednotlivců, a zdůrazňuje potřebu boje za genderovou rovnost a osvobození od patriarchálních omezení.

Navzdory zmíněnému vývoji jsou stále do jisté míry udržovány genderové stereotypy. Podle Hardingové má toto zachování svůj původ ve dvou aspektech genderové reality. Prvním je genderová dualita, což znamená tendenci západního světa vidět a hodnotit svět pomocí protikladných binárních kategorií. Druhým aspektem je existence tohoto dualismu v rodovém symbolismu, který je sociálně reprodukován skrze strukturu společenské dělby práce. Tato

dělba práce však není přirozená, ale spíše normativní konstrukcí, která slouží k legitimizaci nerovného přístupu k pracovním pozicím. (Harding 1991: 84)

2.3 Postavení a role žen v britské monarchii

Tradiční role žen a mužů jsou v monarchii hluboce zakořeněné. Od doby anglosaské Anglie vládlo Británii v jejích různých obměnách celkem 63 panovníků. Z toho pouze osm z nich byly ženy. Královny Alžběta I. a Viktorie vládly v době, kdy došlo k nejrozsáhlejšímu politickému rozmachu země skrz mnohá vojenská tažení a rozšiřování území. Obě královny rovněž předsedaly kulturnímu a průmyslovému rozmachu země. Alžběta se vzeprěla typické genderové roli pasivní královny, která slouží pouze jako opora svému muži a matka následníka trůnu. Nikdy se nevdala a děti neměla. I přes její politické úspěchy byl její manželský stav jedním z hlavních témat její vlády. Královna Viktorie se nevyznačovala moderními názory a feministické hnutí Sufražetek odsuzovala. V jednom ze svých dopisů dokonce poznamenala: „My ženy nejsme stvořeny k vládnutí.“ (Chernock 2019: 153) Přesto vládla Velké Británii 63 let a překonala do té doby všechny své mužské předchůdce.

Jak jsem zmínila v předchozí kapitole, ve 20. století prošla společnost množstvím změn, které změnily postavení žen ve společnosti a to včetně té britské. Změny nastaly také v královské rodině, ačkoliv z důvodu udržení tradic a klasických morálních hodnot, se projevíly pomaleji. Královna Alžběta II. byla nejdéle vládnoucí panovnicí a během svého času na britském trůně působila jako sjednocující osobnost národa. Ke genderovým rolím se téměř nevyjadřovala. Výjimkou budiž její účast na British Commonwealth Summit v Austrálii v roce 2011, kde prohlásila: “Připomíná nám to potenciál naší společnosti, který ještě nebyl plně využit, a vybízí nás, abychom hledali způsoby, jak umožnit dívkám a ženám plně se zapojit.” (Adam, 2022)

Toto střídme vyjádření dokládá, že královna nejspíše podporovala změnu v nástupnickém právu, ke které došlo v roce 2011 a nově považuje ženy za rovnoprávného nástupce na trůn, zatímco dříve se mohla dívka stát nástupcem pouze v případě, že se nenarodil chlapec. Otázky

genderu nicméně patří do politické sféry a královna se tak vždy zdržovala komentáře, který by mohl jakkoli zpochybnit její nestrannost.

Role a vnímání žen v monarchii prošly další změnou s příchodem osobností, jako jsou lady Diana, Catherine Middleton a Meghan Markle. Od Lady Diany jako princezny z Walesu se očekávalo, že vzhledem ke svému nesmělému a skromnému vystupování, zaujme pozici vedle svého manžela a bude jej podporovat v jeho aktivitách jakožto nástupce na trůn. Její veřejná osobnost a ochota vzdorovat královským konvencím jí pomohly získat status feministické ikony, ačkoliv ona sama se veřejně takto nenazývala. Během rozhovoru v pořadu Panorama se vyjadřovala k tématům, která ve tradiční britské společnosti působily odvážně. Ať už to bylo její odhalení ohledně nevěry prince Charlese, nešťastného manželství nebo jejím psychickým problémům. Bylo nevídané, aby si žena v tomto postavení v královské rodině vyjadřovala ke svému vztahu. (Knight, 2022)

Rozvod prince Charlese a následná smrt Lady Diany znamenal pro královskou rodinu nejen osobní ale také mediální krizi. Pozornost se upřela na dospívající prince Williama a Harryho. Vztah a následný sňatek Williama a Catherine Middleton způsobil senzací a také vzbudil znova zájem o monarchii. Catherine Middleton představuje propojení monarchie s obyčejným lidem Velké Británie. Jejím vstupem do rodiny pokračuje v trendu modernizace monarchie, který započala princezna Diana svým neokázalým vystupováním a přímou spoluprací s charitami. Pokud na svatbu Charlese a Diany bylo nahlíženo jako na královskou pohádku s ohledem na aristokratický původ obou účastníků, pak sňatek Williama a Catherine byl v očích médií ukázkou normálnosti a prozíravosti. Catherine představovala budoucí stabilní královnu manželku schopnou ujmout se svých povinností, aniž by vyčnívala jako Lady Diana. (Repo a Yrjölä, 2015)

Během deseti let se Catherine stala matkou tři děti a stala se tak po smrti Alžběty II. hlavní mateřskou figurou v královské rodině. Její mediální obraz je pevně spjatý s jejím manželem a dětmi. Pokud se vyjadřuje v médiích, dochází k tomu zřídka a vždy ve spojitosti s rodinnými hodnotami (např. charitativní události pro matky a děti, vaření v televizi, rozhovor ku příležitosti jejích zásnub). (Clancy 2021: 174) Catherine tak představuje spojení celebrity,

matky, tradiční manželky a ženy z lidu. A zatímco Catherine zaujala poměrně konzervativní a nevyčnávající pozici v královské rodině, Meghan Markle, která do rodiny vstoupila v roce 2017 jako snoubenka prince Harryho, se vyprofilovala jako osobnost, která se ráda vyjadřuje k aktuální genderové i rasové politice.

Americká herečka s africko-americkými kořeny zosobňuje aktuální požadavky společnosti na další modernizaci královské rodiny. Zejména pouhý rok poté, co se Británie rozhodla v referendu vystoupit z Evropské Unie a tím do jisté míry vyslovila nesouhlas s migrací z Evropy, se multikulturalita Markle jeví jako smířlivý krok vůči stoupající vlně xenofobní nenávisti na britském území. Od nástupu Alžběty II. na trůn jsou to právě ženy, které udávají kulturní i společenský směr Británie. Ačkoliv byla monarchie v rámci působení Lady Diany i Vévodkyně Catherine vystavena vlně modernity, progresivní smýšlení Meghan Markle způsobilo v Británii krizi identity. Ať už se jedná o barvu pleti nebo liberální feministické názory, Markle byla postupně viděna spíše jako nežádoucí vliv na zavedené pořádky. (Weidhase, 2021)

Když byla Meghan Markle v roce 2018 na oficiálních stránkách britské monarchie označena ve své biografii jako feministka, stalo se tak poprvé v historii, co se k hnutí přihlásila takto vysoce postavená členka rodiny. (Adam, 2018) Feminismus se během 20. století změnil z radikálního hnutí v široce přijímaný postoj k právům žen ve společnosti. Přesto byly pro apolitickou monarchii postoje Markle radikální a bylo otázkou, jak se veřejně známá a politicky aktivní osobnost začlení do tradiční instituce, jejíž členky jsou častěji spojovány se svými módními volbami než společenskými komentáři.

Monarchie svou činností a kontinuitou vytváří národní a kulturní identitu Velké Británie. Jejich možnosti vyjadřování se k současné problematice a událostem je natolik limitovaná, že se můžeme ptát, čím a jak národní identitu tvoří a ovlivňují. Meghan Markle byla v době před svatbou s princem Harry považována za netradiční feministickou ikonu, která se diferenciovala od běžné reprezentace ženství v monarchii. K feminizmu se hlásila skrz svou kariéru herečky, práci s OSN a osobními texty na sociálních platformách, kde mohla vyjadřovat svůj názor. Po sňatku s princem Harrym a oficiálním vstupu do královské rodiny,

se musela vzdát své kariéry, profilů na sociálních médiích a neomezeného vyjadřování k aktuálním problémům. Její hlas byl filtrován skrz královskou tiskovou kancelář. (Clancy, 2018) Monarchie se tak může hlásit k feministickému směřování, aniž by se musela potýkat s radikálnější diskuzí na toto téma a tím se vystavit kontroverzi.

2.4. Reprezentace genderu v britských zpravodajských médiích

Ženy hrají v britských zpravodajských médiích různé role, ale jejich zastoupení a zobrazení ve zpravodajství je nerovnoměrné a často podléhá předsudkům, sexismu a stereotypům. V posledních letech se zvýšilo povědomí a kontrola toho, jak jsou ženy zobrazovány v médiích, nicméně jak je zjevné na mediální reprezentaci členek královské rodiny, stále hraje tradiční pojetí genderu svou roli. Jedním z klíčových aspektů médií v tomto ohledu je jejich schopnost ovlivňovat společenské normy a hodnoty tím, jak reprezentují sociálně přijatelné formy chování a vztahů.

Způsob vyobrazení žen v médiích je do jisté míry dáno tím, kdo zprávy píše a jaké je zastoupení žen v redakčních funkcích. Navzdory své přítomnosti ženy stále čelí výzvám při dosahování parity a rovného zastoupení na pracovišti v tomto oboru. Ženy jsou častěji pověřovány "měkkými" zpravodajskými tématy, jako je životní styl, zábava a články o lidských zájmech, než tvrdými zprávami nebo politikou. Zastoupení žen v tomto oboru je důležité kvůli dopadu, který má publicistika na veřejné mínění. (Women in news and Current Affairs Broadcasting, 2015) Roste počet lidí, kteří se upínají zpět ke klasickému tisku oproti čerpání informací ze sociálních médií. Veřejnost se také častěji uchyluje k online zpravodajským médiím. Proto zůstává tato platforma důležitým nástrojem při šíření informací, ale také utváření národní identity. (De Benedictis et al., 2019)

Dle vládního průzkumu z roku 2014 tvořily ženy 48,8 % z celkového počtu zaměstnanců BBC a 47,5 % jich pracovalo ve zpravodajství. Nicméně při bližším pohledu studia v roce 2010 odhalila, že pouze 15 % žen se věnovalo politice a 27 % ekonomice. Zatímco 48 % žen

pracovalo na tématech celebrit, umění a sportu. Přestože ženy tvoří téměř polovinu všech zaměstnanců BBC, představují pouze 37,3 procenta vedoucích pracovníků v síťovém zpravodajství a 35,1 procenta vedoucích pracovníků v globálním zpravodajství. (Women in news and Current Affairs Broadcasting, 2015)

V roce 2012 pak instituce Women in Journalism provedl výzkum, který odhalil, že ženy se podíleli na napsání článků na hlavních stránkách novin z pouhých 22 %. Nejhuře v tomto dopadl deník The Times, kde je procento pouhých 18 % a nejlépe The Daily Express s rovnoměrným podílem 50 % u žen i mužů. Z průzkumu The Guardian pak vyplynulo, že pokud byl v článku citován expert, byli to ze 76 % muži a při citaci obětí to byly ze 79 % ženy. (Rogers, 2012)

Média jako taková často udržují patriarchální normy tím, že zobrazují ženy ve stereotypních rolích, jako jsou ženy v domácnosti nebo objekty mužské touhy, zatímco muži jsou zobrazováni jako silní a asertivní. Toto udržování tradičních genderových rolí nejenže omezuje příležitosti žen, ale také utváří společenské vnímání genderu a posiluje přesvědčení, že ženy jsou podřízeny mužům. Toto pojetí genderu zasahuje také do britských zpravodajských médií, kterou jsou často označovány jako sexistické. (Weidhase, 2023)

Pozitivní změnu přineslo hnutí Me Too, které spustilo diskuzi o sexismu a sexuálním obtěžování na pracovišti. Ačkoli noviny obecně hnutí podporovaly, existovaly rozdíly v závislosti na ideologickém zaměření a zpravodajství se často zaměřovalo na zkušenosti celebrit, zejména bílých a bohatých žen, čímž bylo zamezeno komplexnímu pohledu na problematiku, která se dotýká žen skrz mnohé profese a etnika. (De Benedictis et al., 2019) Je otázkou budoucnosti, jak na změny ve společnosti zareaguje britský zpravodajský tisk nejen obsahově, ale také ve složení svých redakcí.

3. Využití médií královskou rodinou jako nástroje vlivu

3.1 Nastolování agendy a gatekeeping

Pokud vezmeme v úvahu, že královská rodina a její vztah s médii má potenciál ovlivňovat veřejné mínění a měnit náladu ve společnosti vůči monarchii a politice Velké Británie, pak je třeba zmínit, jakými prostředky by tohoto efektu mohli docílit. V rámci médií můžeme mluvit o dvou konceptech a to gatekeepingu a nastolování agendy.

Pracovníci v mediálních sférách často čelí velkému objemu informací, které mohou použít v jejich práci, ale pouze malá část z nich se skutečně dostane do médií. Proces rozhodování, který určuje, které informace budou prezentovány veřejnosti, je znám jako "gatekeeping". Osoba, která má v organizaci médií pravomoc rozhodovat o tom, které události a témata budou začleněna do médií, je označována jako gatekeeper. (Reifová 2024: 16)

V minulosti se na gatekeepingu podíleli především stát a církev. S nástupem moderních ústav a demokratických vlád byla tisku zaručena svoboda od vnějších vlivů. V tu chvíli se však hlavními gatekeepery staly samy média v tom ohledu, že na sebe uvalovaly limity z finančních, morálních či ideologických důvodů. Jednotlivá čísla magazínů a novin jsou závislá na příjmech z reklamy, zatímco místo v daném vydání je omezené. Tisk tak nemůže publikovat všechny zprávy a musí si vybrat, co veřejnosti sdělí a co ne. Motto The New York Times je "Všechny zprávy, které lze vytisknout." Zatímco ve skutečnosti se jedná o zprávy, které The New York Times pokládá za hodné vytištění. (Levinson 2003: 122-123)

Ačkoliv královská rodina neovlivní vše, co je on ní v médiích zveřejněno, s pomocí systému Royal Rota má značnou moc nad tím, jaká média k ní mají oficiální přístup a co tato média následně zveřejní. Jelikož tato média jsou přímo volena monarchií, jsou obecně považována za důvěryhodná a jejich zprávy o královské rodině jsou následně šířeny ve společnosti bez většího zpochybnění a kritiky. (Clancy 2021: 229)

Nastolování agendy neboli agenda setting je mediální pojem, který označuje schopnost média ovlivnit veřejnou agendu tím, že se zprávy soustředí na některé témata více než na jiné. V tomto ohledu může nastolování agendy přímo navazovat na gatekeeping. Důležitost zpravodajské agendy ovlivňuje rozložení zpráv na titulní straně, velikost písma, délka zprávy a to jak v novinách, tak na zpravodajských webech. Čím častěji je den po dni téma zmíněno, o to mocnější je sdělení o jeho důležitosti. Agenda zpravodajských médií se pak stává agendou veřejnou. (McCombs 2009: 25-26) Proces nastolování je obecně považován za standardizovanou činnost, který se řídí kritérii známými jako zpravodajské hodnoty. Tyto hodnoty jsou obvykle označovány jako „faktory, díky nimž může určitá událost překročit práh pozornosti médií a stát se předmětem zpravodajství.“ (Burton, Jiráček 2001: 249)

Média tak veřejnosti napovídají, o čem mají přemýšlet a diskutovat, a jaká témata považovat ve společnosti za důležité. Na nastolování agenda navazuje moderní termín rámcování neboli framingu, který McCombs vysvětluje jako proces, při kterém zpravodajská média a další komunikátoři vybírají, zdůrazňují, interpretují a uspořádávají informace tak, aby ovlivnili, jak publikum chápe a interpretuje určitý problém nebo téma. Zahrnuje zdůrazňování určitých aspektů příběhu a zlehčování nebo vynechávání jiných, čímž ovlivňuje vnímání a interpretaci tématu publikem. (McCombs 2009: 132-133)

Všem třem zmíněným mediálním konceptům se budu věnovat v rámci výzkumné části této práce s ohledem na to, s jakými tématy obě věvodkyně média spojují a zda-li tím ovlivňují způsob jejich vnímání veřejností.

3.2 Oficiální a neoficiální vztah médií a královské rodiny

Vztahy mezi britskou královskou rodinou a médii jsou již dlouho předmětem zájmu a zkoumání a odrážejí dynamickou souhru mezi mocí, soukromím a vnímáním veřejnosti. V průběhu času se tento vztah významně vyvíjel, utvářen historickými událostmi, měnící se mediální krajinou a vyvíjejícími se společenskými normami.

Do medializovaného věku vstoupila královská rodina ve 2. polovině 20. století s rozhodnutím královny Alžběty přenášet svou korunovaci v televizním vysílání po celé Británii. Událost sledovalo v roce 1953 přes 20 milionů lidí. Té doby bylo v oběhu pouze 2,7 milionu přijímačů., což znamená, že záznam sledovalo na jednom přijímači v průměru 7 lidí. (Moran, 2013) Tato událost je ukázkou oficiálního vztahu monarchie s médii, která v průběhu minulého století čelila několika skandálům, kde tisk hrál roli gatekeepera a rodinu chránil před nelichotivými články. Jako příklad může posloužit Edward VIII., který se kvůli vztahu s Wallis Simpson, rozvedenou Američankou, vzdal trůnu. Poprvé se britská veřejnost dozvěděla z novin o zmíněném vztahu pouhých deset dní před samotnou abdikací, zatímco zahraniční média psala o tématu o deset měsíců dříve. Snahy utajit blížící se ústavní krizi došly tak daleko, že se zahraniční noviny zabavovaly na hranicích a ze stánků mizely výtisky amerických novin. (Luckhurst, 2022)

Nástup globální společnosti, rozvoj mediálního trhu a snižující se vliv monarchie ve světě kvůli ztrátě území přinesly nevyhnutelné změny. Se vzestupem Hollywoodských celebrit začal být potenciál rodiny Windsorů jako mediálního produktu zjevný i britským médiím. Změna v jejich přístupu přišla s utajovaným vztahem princezny Margaret s Peterem Townsendem. Zatímco v zahraničním tisku se o vztahu již spekulovalo, britský tisk jej ponechal bez většího zájmu. Jako první mlčení prolomil bulvární deník Daily Mirror, proti čemuž se ohradily tradiční respektované noviny. (Franklin, 2009: 127)

V současné době se vztah mezi královskou rodinou a médii neustále vyvíjí, ovlivňován technologickým pokrokem, měnícími se očekáváními publika a postupy mediálního průmyslu. Jedním z klíčových aspektů tohoto vývoje je zavedení systému tzv. royal rota, protokolu, který vznikl před více než 40 lety a vybraným mediálním organizacím poskytuje exkluzivní přístup na různé oficiální události a akce pořádané královskou rodinou. Členy roty tvoří: The Daily Express, The Daily Mail, The Daily Mirror, The Evening Standard, The Telegraph, The Times, a The Sun. Členové rodiny se pak na oplátku účastní událostí, které jsou pořádané zmíněnými médii. Tento oficiální vztah zajišťuje vzájemně prospěšný vztah pro obě strany. (Friel, 2021) Oficiální postoj k rotě je takový, že omezení počtu médií vychází z požadavků na bezpečnost a omezeného prostoru pro novináře, nicméně tato vybraná média

mají odpovědnost vůči společnosti a takto nastavený systém reportingu momentálně nedovoluje větší kritiku a transparentnost zavedených postupů. (Clancy, 2023)

Princ Harry a Meghan Markle se proti systému roty po odchodu z královské rodiny vyhradili a odmítli s jejich novináři nadále spolupracovat. Jejich odůvodnění bylo: “Britští královští zpravodajové jsou mezinárodně považováni za důvěryhodné zdroje informací o práci členů královské rodiny i o jejich soukromém životě. Tato mylná představa podporuje zpravodajství, které často přebírají i další média po celém světě, a posiluje tak časté nesprávné informování. Bohužel i příběhy, které mohly být královskými zpravodaji podány přesně, jsou často redakcemi médií upravovány nebo přepisovány tak, aby působily falešným dojmem.” (The Official Website of The Duke & Duchess of Sussex, 2024)

Vliv digitálních mediálních platforem, sociálních médií a globalizovaného zpravodajství navíc dodal vztahu mezi královskou rodinou a médií nový rozměr a vytvořil příležitosti pro přímou komunikaci královské rodiny a zvýšenou kontrolu ze strany různorodého publika a netradičních mediálních zdrojů. Princ William and Catherine Middleton již například předávají informace ze svého rodinného života pouze přes sociální síť X, které si pak přebírají zpravodajská média.

Vztah bulvárních médií a královské rodiny je napjatý od smrti Lady Diany v roce 1997, kdy 43% dotázaných přímo vinila samotná média z jejího úmrtí. (Saad, 2021) Zájem o monarchii, který Diana ve veřejnosti vzbudila, pokračuje dodnes. Pravidla pro bulvární média a paparazzi se změnila a to včetně toho, kde mohou členy rodiny fotografovat, a jak se chovat v případě dětí. V případě princů Williama a Harryho, tehdy ještě dětí, byla uzavřena tzv. pressure cooker agreement, která jim zajišťovala soukromí až na několik předem dohodnutých událostí. (Clancy 2021: 84).

Seriál *The Crown* je neoficiálním převyprávěním osudů členů královské rodiny. Vzbudil nejen obrovský zájem u publika, kdy do ledna 2020 jej vidělo 73 milionů Netflix účtů (*The crown viewing figures revealed*, 2020). Královna Alžběta II. seriál nikdy oficiálně neschválila, ale i přes dohady o jeho faktické přesnosti, posloužil k propagaci rodiny, kterou můžeme

přirovnat k vlivu Shakespearových her. Televizní inscenace členy monarchie “polidšťují a zároveň je mytologizují a kanonizují”. (Clancy 2021: 81)

Kombinace oficiálního a neoficiálního vztahu s médii dělá královskou rodinu obyčejnou i neobyčejnou. (Clancy 2021: 86) V současnosti se vzhledem k mediálnímu zájmu o Catherine Middleton a Meghan Markle hovoří o útlaku a útocích bulváru bez kontroly ze strany Buckinghamského paláce, nicméně monarchie potřebuje média více než média potřebují ji. Královna Alžběta pronesla známé prohlášení “Aby ve mě věřili, musím být vidět.” (Clancy 2021: 63) a to platí dodnes.

3.3 Královská rodina jako brand

Britská královská rodina již neplní pouze konstituční funkci, ale je také jedinečnou a mnohostrannou značkou, která má jak ekonomické, tak reprezentační vlastnosti, jež významně ovlivňují identitu a globální image Spojeného království. “Nejde o popularitu monarchie jako takové, ale o popularitu královské rodiny.” (Barrett & McIntosh, 2015) Ačkoliv Velká Británie není jediná královská rodina vládoucí v Evropě, je zdaleka nejviditelnější. Z pohledu mediálních studií odhaluje analýza královské rodiny složitou dynamiku mezi mediálními reprezentacemi, vnímáním veřejnosti a ekonomickými vlivy.

Jedním z aspektů značky královské rodiny je její značný ekonomický dopad na různá odvětví, jako je cestovní ruch, móda a památky. Slavnostní akce monarchie, historické památky, jako je Buckinghamský palác, a kulturní tradice, královské svatby, jež přitahují každoročně miliony turistů, což významně přispívá k příjmům Spojeného království z cestovního ruchu. “Královský efekt” se vztahuje i na módu a zboží, protože královská podpora nebo vystoupení často vedou ke zvýšení prodeje a celosvětovému uznání značky britských návrhářů a výrobců. V roce 2018, kdy proběhla svatba prince Harryho s Meghan Markle, se prodalo upomínkových předmětů se značkou královské rodiny v hodnotě 18,2 milionů liber (Mailonline, 2019), zatímco celkové příjmy z královské svatby ve stejný rok měly činit až 1 miliardu liber. (Low, 2020)

Ekonomická hodnota královské rodiny se projevuje také v jejich vlastních značkách, ať už se jedná o zmíněné upomínkové předměty nebo značky prince Charlese zabývající se organickými potravinami (Duchy Originals) nebo vybavením do domácnosti (Highgrove). Highgrove mimo jiné spolupracuje s dalšími britskými značkami, jako je Burberry. Tato ekonomická symbióza podtrhuje roli královské rodiny jako kulturního a ekonomického přínosu pro Spojené království. (Clancy 2021: 29) V tomto ohledu funguje monarchie nejen jako značka, ale především také firma, jak se sami členové rodiny nazývají. (Shapiro, 2021) Královská rodina nepřijímá měsíční plat, ale je jí ročně parlamentem schválena suma, která je určena na jejich výdaje. Ve finančním roce 2021-2022 činila tato suma 102,4 milionu liber. Nicméně jejich přínos ekonomice Británie se pohybuje v miliardách liber. (Clarke, 2023)

“Aby si monarchie svou moc udržela, musí být reprezentována.” (Clancy 2021: 63) V minulosti, kdy mediální příležitosti zdaleka nebyly natolik vyvinuté jako dnes, musela monarchie samu sebe prezentovat skrze spektakl - šatstvo, idolizaci nebo veřejné události. V dnešní době stačí jediná fotografie sdílená na sociálních sítích a monarchie se dostane do povědomí obyvatel celého světa. Vzhledem k vysoce medializované společnosti je zvlášť těžké kontrolovat tok informací, jejich sdílení a v podstatě celý narativ. Udržet si kontrolu nad mediálním narativem a zviditelněním je proto obtížné a jedním z podstatných bodů koordinace značky královské rodiny.

Digitální věk také změnil způsob, jakým se značka královské rodiny šíří a konzumuje, protože platformy sociálních médií umožňují přímý přístup ke královské komunikaci, pohledům do zákulisí a komunitám fanoušků. Tato digitální přítomnost formuje zapojení publika, veřejné debaty a zpochybňuje tradiční praktiky gatekeepingu. Vzhledem k minimální politické moci je pro královskou rodinu klíčové zůstat relevantní a být viděn, aby veřejnost stále viděla v monarchii smysl. Přímý kontakt s veřejností jim také dává možnost kontrolovat narativ. Jako příklad může sloužit absence Catherine Middleton z veřejného života, kterou provázely spekulace ze strany médií i veřejnosti, dokud sama nevydala prohlášení skrze sociální média. (Simon & Frayer, 2024)

Média hrají zásadní roli při řešení krizí a udržování transparentnosti královské rodiny. Během náročných období nebo kontroverzí umožňují řízené mediální aktivity, oficiální prohlášení a rozhovory monarchii řešit problémy přímo a získat tak kontrolu nad mediálním děním. Královská rodina byla schopná ustát obrovské skandály, které by mnohé značky zásadně ohrozily. Ať už se jedná o skandály v první polovině 20. století, včetně účasti krále Edwarda VIII. v nacistickém režimu (Vanderhoof, 2022) nebo nedávný skandál prince Andrewa a jeho styky s Jeffrey Epsteinem (Williamson, 2020). Přístup k oběma osobám byl stejný v tom smyslu, že byly odstraněny z veřejného života královské rodiny a tím z dosahu očí veřejnosti. Pochybné vztahy Edwarda III. a prince Andrewa nebyly monarchií nikdy přímo zmíněny a ani omluveny. Pokud běžné komerční značky mají společenskou povinnost vyjadřovat se ke svým pochybením, měla by tak činit i monarchie stojící v čele Commonwealthu. Nicméně i bez této přiznané odpovědnosti se královské rodině daří udržet si důvěru veřejnosti a integritu královské značky.

Mediální interakce je nedílnou součástí strategie značky královské rodiny, která umožňuje zviditelnění, krizovou komunikaci, zapojení veřejnosti, kulturní propagaci a globální vliv. Využívání moderních i tradičních mediálních platforem umožňuje královské rodině zvládat výzvy, využívat příležitosti a udržovat si pozici vážené a respektované instituce s trvalým významem v současné společnosti. Britská královská rodina není značkou pouze ve Spojeném království, ale jedná se o globální brand, který při porovnání s dalšími monarchiemi ve světě nemá srovnání. Stěží najdeme v Oslu suvenýry s obličejí členů norské královské rodiny a zákazníci ochotné si tyto upomínky pořídit. Když se královna Alžběta II. v roce 2012 účastnila otevírací ceremonie Olympijských her v Londýně, stála po boku představitele filmového agenta Jamese Bonda a můžeme spekulovat, která z těchto osobností je celosvětově větší celebritou. (Cele C. Otnes, 2022) Mediální viditelnost a schopnost využívat nástrojů, které nová média nabízí, královskou rodinu přivedlo do moderní doby.

Značka královské rodiny má ekonomický význam jako hnací síla cestovního ruchu, obchodu a příjmů z médií, stejně jako reprezentační moc při utváření národní identity, globálního vnímání a diplomatických snah. Dle odhadů společnosti Brand Finance má zahraniční mediální pokrytí královské rodiny hodnotu 316 milionů liber. (Shapiro, 2021) A zatímco

někteří členové královské rodiny volají po zvýšeném soukromí a respektu ze strany médií, zůstává otázkou, jestli je mediální anonymita pro monarchii jako značku v jejich zájmu. Činnosti, výdaje a chování královské rodiny jsou předmětem veřejného zájmu vzhledem k jejich symbolické, ceremoniální a ústavní roli, což vyžaduje určitou míru mediálního dohledu, aby byla zajištěna transparentnost a veřejná odpovědnost v případech, kdy přiznání odpovědnosti není v zájmu členů královské rodiny. Odborníci na mediální studia nadále zkoumají, jak mediální narativy, vznik celebrit a interakce s publikem přispívají k trvalému zájmu a vlivu značky královské rodiny v současné společnosti. Pochopení této dynamiky obohacuje diskuse o médiích, kultuře a moci v kontextu medializace.

Metodologická část

4. Návrh výzkumu

4.1. Téma a cíl výzkumu

V metodologické části výzkumu navážu na poznatky z teoretické části práce, kde jsem popsala genderové poměry v britské společnosti a médiích a konkrétně také v královské rodině. Tyto informace využiji při analýze vybraného vzorku britských zpravodajských médií a jejich postoji k vévodkyním Kate Middleton a Meghan Markle, vysoce postaveným členkám britské královské rodiny v době zkoumaného časového období. V kvalitativní analýze mediálních reprezentací a genderových a rasových stereotypů se zaměřím na použité mediální strategie a mimo jiné také zhodnotím obsah titulků a obsah samotných článků.

Cílem výzkumu je prozkoumat, zda-li jsou osobnosti Kate Middleton a Meghan Markle v online zpravodajství vystavovány zaujatému postoji jen z důvodu, že jsou to ženy. Se vstupem Meghan Markle do královské rodiny rovněž vznikla otázka možného rasismu, jelikož je zcela první američankou s afroamerickými kořeny působící v královské rodině. Prozkoumám, jestli je v médiích s každou z těchto osobností zacházeno různým způsobem vzhledem k jejich na první pohled odlišnému původu a osobní historii.

Tyto cíle kvalitativního výzkumu by měly vést k hlubšímu pochopení genderových a etnických aspektů mediální prezentace veřejně známých osobností a strategií, které jsou využívány při tvorbě jejich mediálního obrazu a jeho vnímání veřejností. Dále by měly přispět k diskusi o roli genderu a etnicity v mediálním zpravodajství a jeho dopadu na společnost.

4.2. Výzkumné otázky

Výzkumné otázky jsem si stanovila následovně:

1. Jsou ve zobrazení Catherine Middleton a Meghan Markle přítomny genderové stereotypy? Pokud ano, jak jsou ve vztahu k oběma aktérkám distribuované?
2. Jsou ve zobrazení Catherine Middleton a Meghan Markle přítomny rasové stereotypy? Pokud ano, jak jsou ve vztahu k oběma aktérkám distribuované?

4.3. Výběr vzorku

Za zkoumaný vzorek jsem si vybrala čtyři nejnavštěvovanější zpravodajské weby ve Velké Británii podle statistika.com. BBC.com, Independent.co.uk, TheSun.co.uk, Mirror.co.uk. Poslední dvě zmíněná periodika jsou považována za bulvární, zatímco BBC a The Independent jsou považovány za seriózní zdroje zpráv.

V rámci mediálního zobrazení budu porovnávat několik srovnatelných událostí v životě obou vévodkyň. Těmito událostmi jsou oznámení zasnoubení prince Williama a Kate Middleton (16. 11. - 16. 12. 2010) a zasnoubení prince Harryho a Meghan Markle (27. 11. - 27. 12. 2017). Budu porovnávat období 30 dní po těchto událostech. Dále porovnáám mediální zpravodajství 30 dní před svatbou Kate Middleton (29. 3. - 29. 4. 2011) i Meghan Markle (19. 4. - 19. 5. 2018). Nakonec porovnáám mediální zobrazení obou žen 30 dní poté, co princ Harry a Meghan Markle oznámali, že se vzdali královských povinností. Jejich odstoupení bylo oznámeno 8. 1. 2020 a budu zkoumat následujících 30 dní až do 7. 2. 2020.

První ze zkoumaných zpravodajských webů je **BBC.com**, která je veřejnoprávní zpravodajskou službou provozující televizní i rádiové vysílání a působící také v digitálním prostředí na zmíněné webové adrese. Její provoz je umožněn skrz tzv. královskou chartu, kterou vydává panovník. BBC je také součástí royal rota a má tak možnost podílet se na

událostech pořádaných královskou rodinou. (*About the BBC*, 2024) V rámci webu BBC bylo publikováno celkem 86 článků, z toho 15 článků o Kate Middleton a 71 článků o Meghan Markle (8. 1. - 7. 2. 2020).

Druhou webovou stránkou, kterou podrobím analýze je **Independent.co.uk** Tyto noviny vznikly v roce 1986 a jedná se o první národní noviny ve Velké Británii, které vznikly za posledních 100 let. Považují se za politicky nezávislé a pokrývají různá progresivní témata, jako jsou globálního oteplování, světové konflikty a domácí politická témata. (*The Independent*, 2024) V rámci webu spadající pod redakci The Independent bylo vydáno celkem 90 článků, z toho 22 článků patří Kate Middleton a 68 článků bylo napsáno o Meghan Markle.

Poslední dva zkoumaná webová zpravodajská média jsou považována za bulvární. **TheSun.co.uk** nebo jen The Sun jsou největší noviny ve Velké Británii založené v roce 1969. Deník sám sebe považuje za vlivné noviny, které se zaměřují na kvalitu života, společenské otázky a problémy lidí. Politicky se v minulosti přikláněly na stranu konzervativců i labouristů. (*The Sun*, 2004) Pokud se podíváme do záznamů deníku The Sun, zjistíme, že 176 článků bylo zveřejněno o Kate Middleton a 434 článků pojednávalo o Meghan Markle. Jedná se o nejvyšší číslo v rámci tohoto vzorku. Je třeba zmínit, že tento deník je součástí Royal Rota.

Poslední ze zkoumaných zpravodajských webů je bulvární deník **Mirror.co.uk.**, který vychází pod názvem The Daily Mirror. Jeho historie sahá do roku 1903 a od roku 1945 otevřeně podporuje labouristickou stranu. Zaměřuje se na témata zábavy a sportu a snaží se na svých stránkách informovat a bavit. (*Mirror Online*, 2004) Zpravodajský deník napsal ve zkoumaných obdobích celkem 93 článků o Kate Middleton a 296 článků o Meghan Markle. The Daily Mirror je také součástí Royal Rota.

Při porovnání počtu reportáží patřící Kate Middleton vidíme značný rozdíl oproti možnostem patřící Meghan Markle, která je jasně častěji předmětem článků týkající se jak její osoby, tak jejího manžela prince Harryho. Z důvodu přesnosti vyhledávání jsem se u obou žen soustředila na články, kde bylo v titulku zmíněno celé jméno každé z vévodkyň. Je třeba říct,

že po svatbě těchto dvou členů královské rodiny a konkrétně ve zkoumaném období v roce 2020 se na stránkách BBC o Meghan přestalo psát jako o Meghan Markle, ale stala se součástí dvojice Meghan a Harry, jak v obsahu, tak v nadpisu článků. Zbývající zpravodajské zdroje nadále informovaly o její osobě jako o Meghan Markle.

Vzhledem k velkému počtu článků, které se ke každé z osobností vážou, jsem analýze rozhodla podrobit celkem 100 článků, kdy vybrané počty v každém období jsem přizpůsobila celkovému počtu článků, který byl v daném období o každé z žen napsán.

Catherine Middleton	BBC.com	The Independen	The Daily Mirror	The Sun
16. 11. - 16. 12. 2010	3	3	3	3
29. 3. - 29. 4. 2011	4	4	5	5
08.01.2020 - 7.2. 2020	5	5	5	5
Meghan Markle				
27. 11. - 27. 12. 2017	3	3	3	3
19. 4. - 19. 5. 2018	4	4	5	5
08.01.2020 - 7.2. 2020	5	5	5	5

5. Kvalitativní výzkum

5.1. Kvalitativní obsahová analýza

Ve své analýze použijí typ analýzy zvaný kvalitativní. Je to jeden ze dvou používaných typů obsahových analýz, kde mimo kvalitativní ještě rozlišujeme analýzu kvantitativní. Kvantitativní obsahovou analýzu lze dle Denise McQuaila charakterizovat takto: kvantitativní, dílčí, objektivní systematická, generalizující, extenzivní a reproduktivní zjevný význam. Oproti tomu strukturální (kvalitativní) analýzu popisuje jako: kvalitativní, holistickou, specifickou, selektivní, ilustrativní, reproduktivní latentní význam, je vztažena ke čtenáři. (McQuail 2002: 310)

V oblasti výzkumu médií se obsahová analýza zaměřuje na identifikaci kulturních, sociálních témat, jevů a hodnot prezentovaných v různých mediálních obsazích. Tato analýza může zahrnovat reklamu, zpravodajství a zábavné programy, včetně obsahu na sociálních sítích a zpravodajských článků na internetu. Tento typ výzkumu se liší od kvantitativního výzkumu svým důrazem na kvalitativní data, tj. na detailní popisy, interpretace a porozumění kontextu a složitosti lidského chování a prožívání. Během obsahové analýzy se shromažďují data na základě četnosti výskytu konkrétních témat, slov a stereotypů. Dle Sedlákové tvoří podstatnou část práce s kvalitativní analýzou interpretace dat a odhalování a specifikace jejich významu. (Sedláková 2014, 396) Kvalitativní postupy zkoumání používáme v případě zkoumání nových fenoménů, které doposud neprošly detailnější analýzou a kvantitativní metoda tak není zcela vhodná.

Hendl charakterizuje kvalitativní výzkum jako pružný. Nejdříve si zvolíme výzkumné téma a na jeho základě vybereme výzkumné otázky, které se mohou během výzkumu měnit. Hendl práci výzkumníka přirovnává k “práci detektiva”. (Hendl 2005: 50) Analýza i sběr dat probíhá ve stejnou ve stejnou dobu. Podle výsledků si určí, jaká data jsou důležitá a následně můžu

pokračovat s dalším sberem dat. Výsledky přezkoumáváme a ověřujeme “popisnou, interpretační nebo teoretickou validitu výsledků”. (Hendl 2005: 50)

Dle Hendla má kvalitativní výzkum několik záporů i kladů. Mezi klady můžeme zařadit získání podrobného popisu a hlubšího náhledu do zkoumaných jevů a procesů. Také nám umožňuje studovat fenomény tak, jak se přirozeně vyskytují a přicházejí s vhodnými teoriemi. Kvalitativní výzkum rovněž reaguje na situace a můžeme tak necházet příčinné souvislosti. Naopak za negativa považuje přílišnou zaměřenost analýzy, která nejde jednoduše zobecnit a nelze tak výsledky jednoduše překloupat do kvantitativního výzkumu. Kvalitativní analýza je časově náročná a může být subjektivní. (Hendl 2005: 52-53)

5.2. Zakotvená teorie

Zakotvená teorie byla vyvinuta v sociologickém prostředí Barneyem Glaserem a Anselmem Straussem v 60. letech 20. století. Jejich práce v oblasti sociálního výzkumu, zejména ve zdravotnických a sociálních vědách, položila základy pro tuto metodu analýzy dat. Od té doby se zakotvená teorie stala důležitým nástrojem pro kvalitativní výzkum v mnoha oblastech. (Corbin a Strauss 2015: 57) Navržený postup výzkumu dle Sedlákové odráží důraz nejen na konstruování významu jednání a jevů samotnými jedinci v běžném životě, ale také pozitivistické požadavky na vědeckost, kam patří intersubjektivita, kontrolovatelnost nebo širší zobecnitelnost výstupů. (Sedláková 2014: 401)

“Na rozdíl od kvantitativních výzkumů zakotvená teorie nezačíná teorií, ale kladením si otázek a systematickým sběrem dat, který je propojen s jejich analýzou, dalším sběrem a opětovnou analýzou směřující k formulování obecnějších tezí jako základů teorie.” (Sedláková 2014: 402) Dle Strausse s Corbinovou je důležité přistupovat k analýze s otevřenou myslí a nenechat se ovlivnit předem vytvořenými názory na danou problematiku. Nejlepším nástrojem badatele je v tomto případě jeho tvořivost a schopnost nahlížet na problém z nových úhlů pohledu a rozpoznat v datech důležité nuance. (Corbin a Strauss 1999:

20) A zatímco u kvantitativních metod dosazujeme data do předem vytvořených rámců a nacházíme to, co jsme najít chtěli, u kvalitativní teorie jsme naprosto odproštěni od osobních názorů a zkušeností.

V procesu vytváření zakotvené teorie je stejně důležitá tvořivost a schopnost nad problematikou přemýšlet ze všech možných úhlů pohledu stejně jako dovednost třídit pojmy, uspořádat je do kategorií, konceptualizovat je a interpretovat v rámci výzkumného problému. (Corbin a Strauss 1999: 15-20). Metoda zakotvené teorie neslouží pouze k analýze dat, ale je komplexním přístupem řídící celý výzkumný proces. Nezůstává jen u popisu témat, ale snaží se zachytit a teoreticky uchopit základní procesy či jevy. Výsledkem je teorie nebo pracovní model kolem ústředního konceptu. Je možné využívat pouze určité části zakotvené teorie v závislosti na konkrétním výzkumném projektu.

Úkolem výzkumné otázky v zakotvené teorii je identifikovat zkoumaný jev, určit jeho centrum zájmu a stanovit hranice toho, co chceme zkoumat a co ne. Proces analýzy je možné rozdělit na tři fáze. 1) tvorba konceptů, 2) hledání teoretických vztahů mezi koncepty a 3) volba ústředního konceptu a formulace teorie. (Říhářek, Čermák, Hytych 2013: 48)

Součástí první fáze je tzv. otevřené kódování, během které se snažíme vytvořit pojmy, které by zachytily podstatu zkoumaných dat. Pojem "otevřené" vyjadřuje naši otevřenost vůči novým významům a konceptům. Každá informace, která má pro naše bádání význam označíme a pojmenujeme, nebo-li okódujeme. Pokud analyzujeme větší množství dat, může nám kódů vzniknout více a pro přehlednější práci je poté můžeme spojit do obecnějších a složitějších konceptů.

Tyto koncepty následně zpracováváme po obsahové stránce. Každý z konceptů by měl být námi definovatelný a popsateľný dle obsažených klíčových vlastností a dimenzí. Postupně se začneme zaměřovat na ty koncepty, které co nejvíce odpovídají našim výzkumným otázkám. V průběhu času nicméně může docházet k proměnám konceptů na základě nových zjištění. (Říhářek, Čermák, Hytych 2013: 49-51)

Druhou fází kódování je proces, kdy mezi dříve definovanými koncepty hledáme vztahy, které by je propojovaly. Jeden koncept může být příčinou či následkem dalšího konceptu. Tzv.

“axiální kódování”, jak jej definují Strauss s Corbinovou, je nepostradatelnou součástí tvorby teorie. Bez odůvodněných vztahů mezi jednotlivými koncepty budou naší teorii chybět pevné základy. Tyto vztahy vkládáme do paradigmatického modelu. Ten je tvořen příčinnými podmínkami, kterými chápeme události nebo případy, jenž stojí za výskytem určitého jevu. (Říháček, Čermák, Hytych 2013: 51) Během této fáze dále specifikujeme a zpracováváme dostupná data. Cílíme na klíčové koncepty a vyhledáváme data, která zaplní prázdná místa. Tato část analýza se nazývá teoretické vzorkování. Jakmile nám nová data přestanou přinášet nové informace přesouváme se k třetí části našeho procesu.

V třetí části práce se soustředíme na formulaci teorie skrz výběr ústředního konceptu. Jako hlavní koncept analýzy je tento koncept přítomen ve velkém množství zkoumaných dat a propojuje také další koncepty. Není dané, aby teorie vycházela z jediného konceptu. Pokud shledáváme, že je konceptů důležitých více, je třeba je do naší teorie zahrnout. Záleží na vnímání konkrétního člověka, jaké koncepty vybere. Tuto fázi kódování nazýváme “selektivní”. Výsledkem naší práce je narativ, ve kterém obsáhneme naši teorii a koncepty. (Říháček, Čermák, Hytych 2013: 52)

6. Analýza dat

6.1. Analýza genderových stereotypů

6.1.1. Kariéra a mateřství

Téma kariéry je důležité nejen obecně ve světě genderové politiky, ale hraje důležitou roli v mediálním obrazu obou vévodkyň. Tato kategorie vzešla z kódování článků ve výše zmíněném období, kdy toto téma bylo důležitým a často zmiňovaným prvkem zejména u Meghan Markle. Jelikož se jednalo o poměrně zavedené jméno v americké televizní seriálové tvorbě, byla světově známá a vedle prince Harryho byla rovnocennou partnerkou. The Independent v období před svatbou o Markle napsal, že je “úspěšná sama o sobě”. (Ritschel,

2018) Rovněž měla zkušenosti s humanitární oblastí, které by se věnovala i po přivdání do královské rodiny a deník The Sun toto neopomněl ve velmi pozitivně laděném článku v období po zasnoubení s princem Harrym, kdy o ní psal jako o “skutečné humanitární pracovníci”. (Keogh, 2017)

Jelikož Markle není rodilou Britkou, ani nepochází z urozeného rodu jako velká část rodiny jejího manžela, je právě její kariéra moderním a netradičním prvkem v královské rodině, kde je kariérou pro její členy právě členství v královské rodině a z něj vyplývající reprezentační povinnosti. Z důvodu unikátní pozice rodiny je od nově příchozích seniorních členů očekáváno, že se své kariéry vzdají. Meghan Markle se po oznámení zasnub vzdala role v seriálu, ve kterém do té doby účinkovala, a také dalších pracovních závazků. Tento krok mohl být britskou veřejností vnímán jako vřelé gesto a jistá forma oběti vůči zemi, které by ze své pozice v monarchii měla sloužit. Ve vztahu ke královské rodině se často hovoří jako o povinnosti a obětování sebe sama pro svou vlast. Slovy královny Alžběty: “Prohlašuji před vámi všemi, že celý svůj život, ať už bude dlouhý nebo krátký, zasvěťím vaší službě.”(Bickerstaff, 2023) Povinnost a služba jsou výrazy, které můžeme vnímat také ve vztahu k tradičnímu vnímání ženského údělu.

Tradiční genderové role a oběti k nim náležící jsou vnímány odlišně v případě mužů a žen. Od žen se očekává, že upřednostní rodinu před prací, zatímco u mužů je očekávání opačné. Ženy volí obětování se rodině před obětováním se kariéře a pocítují společenský tlak a vinu, pokud upřednostní kariéru. (Villanueva-Moya & Expósito, 2023) Tato rozhodnutí jsou ovlivněna genderovou socializací, kdy tradiční společnost vidí ženy v pečovatelských rolích. Ačkoliv se ve 20. století změnila očekávání vůči ženám a zařadily se do klasického pracovního procesu, tradiční genderové stereotypy se s tímto přechodem nezměnily. Vzhledem k tomu, že muži nezvýšili své nasazení v soukromé sféře (tj. v rodinných povinnostech), mnoho žen muselo opustit nebo snížit své nasazení v pracovní sféře a obětovat své profesní aspirace. (Villanueva-Moya & Expósito, 2023)

V britské královské rodině jsou tradiční genderové role velmi viditelné a očekávání se často řídí stereotypními představami. Rozhodnutí Meghan Markle opustit svou hereckou kariéru po sňatku s členem monarchie odráží oběti, které jsou běžně spojovány s ženami v tradičních genderových rolích. Přejít z nezávislé ženy na členku monarchie poukazuje na společenský tlak na ženy, aby upřednostňovaly rodinné povinnosti před osobními ambicemi. Podobně i role Kate Middleton jako hlavní mateřské postavy v královské rodině (po úmrtí Alžběty II.) odpovídá tradičním genderovým normám, kdy se od žen očekává, že upřednostní rodinné povinnosti. Ve zkoumaných článcích jsem nenašla jedinou poznámku, kde by Markle měla možnost volby mezi monarchií a kariérou. Opuštění jejího tehdejšího života a kariéry bylo médií bráno jako samozřejmost. (Miller, 2020)

Kariéra Markle je kontrastem k pozici, ve které se nacházela Catherine Middleton před sňatkem s princem Williamem, kdy ve zkoumaných médiích najdeme jen letmé zmínky o jejích pracovních zkušenostech, které byly do oznámení zasnoubení pozice v nákupním oddělení obchodu s módou a práce pro firmu jejího otce. (Royal Wedding: The Kate Middleton story, 2010) Před jejím sňatkem, kladla zkoumaná média důraz na její úspěchy ve škole a setkání s princem Williamem. Její částečná mediální anonymita je důvodem nižšího počtu článků, které se jí zabývaly. Po vstupu do královské rodiny je Middleton viděna především v roli matky a manželky. Do role matky nebyla stavěna jen vůči vlastními dětmi, ale také během reprezentačních událostí zaměřených na práci s dětmi “Kate usiluje o zlepšení života dětí.” (Kelly, 2020) Role rodiny a manželství zůstává hlavní hodnotou britské monarchie už v tom ohledu, že o ní mluvíme jako o královské rodině.

The Daily Mirror v období po zasnoubení s princem Williamem vydal článek s názvem “Kate Middleton by měla zůstat krásná a porodit následníka a náhradníka”. Stejný článek rovněž zmiňuje: “Ať už je to spravedlivé, nebo ne, Kate bude mít povinnost nejen podporovat svého manžela ve všem, co dělá, ale také mít zdravý a láskyplný vztah s miliony lidí v různých částech světa, kteří u ní budou hledat inspiraci.” (Kate Middleton advised to stay pretty, 2010) Tímto je naznačeno, že od Middleton není jen očekávána mateřská role v rámci rodiny, ale

také v rámci celého Commonwealthu. A protože má sloužit jako inspirace, očekává se, že bude dokonalým příkladem dobré matky a manželky.

Toto vyobrazení posiluje tradiční představy o ženskosti, zatímco Markle tyto normy zpochybňuje a staví se do role asertivnější a nezávislejší osobnosti i skrze své politické názory a úspěchy. Rozdělující názory Markle jsou obsaženy také v titulku *The Independent* "Meghan Markle: Kritička Trumpa se bude muset při vstupu do paláce kousnout do jazyka". (Oppenheim, 2018) Toto mediální rámcování Middleton a Markle jako protikladných archetypů odráží širší společenské napětí týkající se ženských rolí a identit. Tím, že média staví obě ženy proti sobě na základě jejich kariéry a osobních rozhodnutí, posilují myšlenku, že ženy se musí podřizovat úzkým, předem definovaným rolím, místo aby přijaly své různorodé identity a aspirace.

Zkoumané články se vyjadřují k mateřství obou vévodkyň, kde obě popisovaly, jak složité je stát se poprvé v životě matkou. Middleton popisovala, jak osaměle se cítila, když musela o syna pečovat sama, zatímco princ William byl na armádní misi. Markle se vyjádřila, že z důvodu zájmu médií byly první měsíce jejího mateřství velmi těžké: "Málokdo se mě zeptal, jestli jsem v pořádku." (Shadwell, 2020) Zatímco u Middleton můžeme z jejího vyjádření najít paralelu s obyčejnými matkami, které mají pracující manžely a jsou tudíž často vytížené a bez potřebné opory, u Markle už toto připodobnění udělat nemůžeme. Média psala o Middleton jako o příkladné matce a člence rodiny. Její úspěch se stal měřítkem, s nímž se Markle nemohla srovnávat. Middleton se stala "idealizovanou mateřskou občankou", která vychovává "idealizovaného budoucího občana". (Lagerwey, 2016)

Monarchie jako taková je založena na exploitaci ženských těl za účelem zaopatření dědice trůnu, čímž se zaručí zachování královské moci po další generace. (Clancy & Yelin, 2021) Ženy, které se v královské rodině stanou matkami čelí větší kritice a pozornosti a očekává se od nich bezchybné počínání v očích veřejnosti. V tomto kontextu může tlak na dodržování tradičních genderových rolí být značně omezující a ovlivnit autonomii žen jako osobností a matek. Udržování genderových stereotypů v královské rodině nejen posiluje zastaralé

představy o ženskosti a mateřství, ale také zpochybňuje komplexnost zkušeností žen v rámci této instituce.

6.1.2. Tradiční představa ženství

Zobrazení Catherine Middleton a Meghan Markle v britských médiích odráží nejen pestrost jejich individuálních osobností, ale i tradiční představy o tom, jak by se žena měl chovat a vystupovat na veřejnosti. V období po oznámení zasnoubení mezi Middleton a princem Williamem byla Catherine přijata analyzovaným tiskem velmi pozitivně s adjektivy jako skromná, sympatická, zdvořilá, klidná, veselá, pracovitá, krásná. Popisy, kterými bychom mohli označit tradičně dokonalou ženu, která nevybočuje ani názory ani nepřizpůsobivou osobností, což odpovídá stereotypnímu očekávání ženství. Je zobrazována jako dokonalá, s noblesou a půvabem, které ztělesňují archetyp princezny. Její zobrazení zdůrazňuje vlastnosti, jako je plachost, krása a poslušnost, čímž posiluje stereotyp skromné a poddajné ženy. (Mazumdar, 2011) Těmito vlastnostmi zastíňuje fakt, že se nejedná o princeznu ani ženu z vyšší společnosti, která by byla Williamovi třídně rovna.

V médiích bylo často vyzdvihována dobrá pracovní morálka a studijní výsledky Middleton. "Patřila do báječné třídy dívek a všechny spolu dobře vycházely." (Duke and duchess of Cambridge visit steelworkers and lifeboat crew, 2020) A očekávalo se, že toto neochvějné nasazení a odhodlání pak přenesou do své královské role. S pomocí mediálního rámcování je pečlivě vytvářena její image tak, aby vyvolávala auru nevinnosti a čistoty a aby v ní zbylo jen málo místa pro kontroverzi a pochyby. Tento idealizovaný obraz však také přispívá k tomu, že Catherine je vnímána jako poněkud nudná či předvídatelná, postrádající vzrušení a zajímavost, což jsou vlastnosti spojované s více netradiční Meghan Markle.

Idealizované mediální zobrazení Catherine Middletonové jako ztělesnění tradiční ženskosti, ačkoli se zdá být lichotivé, může ve skutečnosti ženám škodit. Především podíváme-li se na něj v kontextu mediálního obrazu Meghan Markle. Zobrazování Catherine jako dokonalé, ale nudné ženy utvrzuje škodlivé stereotypy o rolích a očekáváních žen ve společnosti. "Middleton byla prezentována jako archetypální princezna, která očividně věří, že "šťěstí ženy

závisí na tom, zda si vezme svého "prince", a klíčem k tomuto cíli je ženskost definovaná nevinností, pasivitou, submisivitou a především krásou". (Pramaggiore & Kerrigan, 2021) Tím, že ji média představují jako klasickou princeznu - skromnou, poddajnou a vždy dodržující tradiční normy, posilují představu, že ženy by se měly snažit zapadnout do úzkých, omezujících forem ženskosti. Tato idealizace nastavuje pro ženy nerealistické standardy a naznačuje, že odchylka od těchto norem je nejen nežádoucí, ale také nedosažitelná.

Popis Middleton nemusíme vyčíst jen mezi řádky zkoumaných článků, ale tuto informaci sdělují čtenářům také přímo. Ve článku s názvem "Kate Middleton: Princezna bez chyby" můžeme najít pasáže jako "Skrývá se někde uvnitř za neškodným vzhledem, rozumným oblečením a bezvadnými způsoby života, zajímavá a nezávislá žena?" Nebo "Žádný náznak nespokojenosti, předvádění nebo nevhodného chování nikdy nepotřásl její štít." (Walsh, 2011)

"Kate je záhadou - představuje se jako idealizovaná (staromódní?) verze ženy, která se drží tradičních vzorů krásy, ale také jako "dokonalá" žena - oddaná manželka, matka, talentovaná fotografka, štíhlá, bohatá, vzdělaná, sportovně založená a zručná, údajně dokonce sama peče všechny narozeninové dorty pro své děti." (Lamontagne, 2024)

Charakterizování Catherine jako nudné nebo předvídatelné dále posiluje představu, že ženy, které se podřizují tradičním genderovým rolím, jsou ze své podstaty méně zajímavé nebo hodné pozornosti než ty, které vykazují asertivnější nebo nekonvenční rysy. Ty, které dodržují tradiční genderové normy, jsou často zobrazovány jako jednorozměrné postavy, kterým chybí komplexnost a hloubka, jakou mají jejich mužské protějšky, kteří zosobňují tradiční představy o mužnosti. Tento narativ naznačuje, že vlastnosti jako asertivita, nezávislost a ctižádostivost - často spojované s postavou Meghan Markle - jsou neslučitelné s ženskostí. Z toho vyplývá, že ženy si musí vybrat, jestli se přizpůsobí společenským očekáváním a budou vnímány jako nudné, nebo přijmou svou individualitu a budou čelit kritice a marginalizaci. To posiluje představu, že hodnota žen spočívá především v jejich vzhledu a dodržování společenských očekávání, nikoli v jejich inteligenci, talentu nebo úspěších.

Zatímco Catherine Middleton splňuje představu dokonalé princezny způsobem, jakým média vykreslily její osobnostní rysy, Meghan Markle je vyvrací. Markle se od mládí prohlašuje za feministku. Před vstupem do královské rodiny se hlásila k demokratické straně ve Spojených státech a je jednou rozvedená. Dříve tři naprosto neslučitelné body s pravidly královské rodiny, kde panovník nesmí vyjadřovat své politické názory a rozvod byl dříve důvodem k abdikaci krále. Rozvod prince Charlese a Lady Diany způsobil v monarchii krizi, jejíž následky pocítovala Velká Británie dlouhé roky. Jako americká rozvedená míšenka s úspěšnou hereckou kariérou Meghan zpochybňuje tradiční očekávání ženství v monarchii. Její asertivita, politické názory a feministické založení mohou v tradiční vyznávající královské rodině působit kontroverzně a ohrožovat status quo.

V mnou zkoumaných člancích jsem našla pouze letmé zmínky o rozvodu a až na výjimky nezacházely do větších detailů. Naopak byl více kladen důraz na její rodinu a poměry, ze kterých pochází. Otec Markle, který byl středem zájmu mnoha článků, se s její matkou rozvedl, když bylo Meghan Markle šest let. (Royal Wedding: Meghan Markle's father to walk her down aisle, 2018) Status její rodiny vede k vytváření paralel mezi její vlastní rodinnou dynamikou a vztahem s královskou rodinou. Média se často soustředila na rozvod jejích rodičů, aby senzačně vylíčila osobní život Markle a zpochybnila její vhodnost pro královskou rodinu a také její důvěryhodnost a pověst. “Výzvy, které Markleová představuje, jsou skutečné, ale jsou neustále opomíjeny a deformovány způsobem, který minimalizuje jejich význam, protože obavy z rasových a genderových předpokladů týkajících se britské národní identity jsou upozaděny s větším důrazem na rodinné drama.” (Pramaggiore & Kerrigan, 2021)

Vrátíme-li se k mediálnímu obrazu Catherine Middleton a zejména k článkům o její osobě před jejím vstupem do královské rodiny, najdeme zde pozitivní zmínky o její rodině a především jejích rodičích, kteří ztělesňují britskou střední střední třídu, kteří se sami vypracovali na vlastníky firmy. I přes milionovou hodnotu jejich firmy jsou často vykreslováni právě v kontextu střední třídy a přivdání Catherine Middleton do královské rodiny popisují média jako formu moderní pohádky. (Royal Wedding: The Kate Middleton story, 2010) Neustálý důraz na obyčejný původ Middleton lze interpretovat jako záměr monarchie bagatelizovat

jejich privilegium v britské společnosti. Královská rodina tak působí otevřeně a moderně. Tento narativ nejen formuje vnímání Catherine veřejností, ale slouží i širším institucionálním cílům. (Clancy 2021: 170) Tento fakt má přesah také do vnímání genderu, jak Clancy uvádí. "Bílé, heterosexuální ženy z vyšších/středních vrstev mají delší historii jako reprezentantky národa, protože národy jsou konstruovány prostřednictvím domácích prostor." (Clancy 2021: 171)

Mediální obraz Meghan Markleové ve Spojeném království dále formuje fakt, že se otevřeně hlásí k feminizmu a články ze zkoumaného období toto téma často zmiňují. Její obhajoba genderové rovnosti a sociální spravedlnosti byla některými médii rámována jako kontroverzní, což poukazuje na způsob, jakým jsou hlasy žen často marginalizovány nebo odmítány, když se vyjadřují k otázkám systémové nerovnosti. "Její vyjádření ke kampani Me Too vzbudil odpor, i když bych řekla, že se nejedná o politickou záležitost, ale problém současné společnosti." (Oppenheim, 2018)

Feminismus Meghan Markle představoval pro monarchii příležitost i výzvu. Její prosazování genderové rovnosti měl potenciál modernizovat instituci a přilákat nové příznivce, ale zároveň představoval hrozbu pro tradiční normy a struktury monarchie, která stojí na patriarchálních základech. S ohledem na odstoupení Markle a prince Harryho z jejich pozic v královské rodině můžeme usuzovat, že progresivní hodnoty, které zastávala, mohly být pro instituci monarchie příliš komplikované a neslučitelné s tradicemi a to zejména v kontrastu s vykreslením Catherine Middleton jako dokonalé představitelky ženství v královské rodině. Zkoumaná média vyjádřila pochybnosti nad jejich přijetím monarchií v dlouhodobém měřítku a to například zde:

„Uvidíme, zda jí její nový status bude stačit k tomu, aby se umlčela, když přijde na témata, o nichž se zasazovala v kampaních - témata, která ji vyburcovala k vyjádření názorů, jež by u jejích příbuzných s modrou krví pravděpodobně vyvolaly pozdvižené obočí, pokud by je zopakovala u večere.“ (Oppenheim, 2018)

6.1.3. Tělesná krása

Pokud jedna kategorie v průběhu mého výzkumu převyšovala v čestnosti kódování ostatní, pak to byla tělesná krása a k ní přidružený prvek módy. Již od zasnoubení s princem Williamem byla Catherine Middleton předmětem hodnocení na základě jejího vzhledu. Middleton, která je často popisována jako ztělesnění tradiční krásy, je v médiích líčena jako elegantní, upravená a krásná. Například i v článku BBC najdeme několik pasáží věnovaných jejímu vzhledu: “Přirozeně září. Má charisma. Pořád se usmívá.” (Mazumdar, 2011) Její image je pečlivě vytvářena tak, aby ztělesňovala klasické ideály ženskosti, s důrazem na její smysl pro styl a módu. Zkoumaná média často zdůrazňují její fyzický vzhled, od lesklých vlasů po zářivý úsměv, a posilují tak stereotypy konvenční krásy a dokonalosti.

V období před svatbou média komentovala nejen její krásu a úsměv, ale také její váhu. The Independent v článku píše ““Je krásná (i když díky dietě pro nevěsty její hrudní kost vypadá jako od Ulriky Jonsson).” (Walsh, 2011) Článek v The Daily Mirror zachází ještě dál a většina obsahu je plná popisů těla Middleton. Hodnotí zda-li je hubená až příliš a zároveň upozorňuje na její konfekční velikost během jejich vysokoškolských let. “Když studovala na univerzitě, měla velikost 10 až 12, ale odborníci odhadují, že nyní má velikost 6.” A dále článek uvádí: “Vypadala ve skvělé formě - neuvěřitelně fit a štíhlá. (Murphy, 2011) Její štíhlá postava je sice často oslavována jako žádoucí, ale zároveň přispívá ke škodlivým standardům krásy a posiluje stereotypy o štíhlosti jako ideálním ženském typu těla.

Mediální fixace a rámcování zaměřené na její váhu může mít škodlivé důsledky pro obraz ženského těla a sebevědomí ženského publika. Propagací nerealistického a nedosažitelného standardu krásy může tento mediální narativ přispívat k pocitům nedostatečnosti a nespokojenosti u žen, které tomuto úzkému ideálu neodpovídají. Repo se domnívá, že současné ideály ženskosti spojují kontrolu nad svým vzhledem s úspěchem v životě. Navzdory předpovědím ekonomického úpadku střední třídy postfeminismus podporuje konformitu se společenskými normami a zároveň podporuje konzumní způsob života. Neustálý dohled médií nad tělem a vzhledem vévodkyně z Cambridge slouží k posilování

těchto ideálů a přispívá k vykreslení moderního, spokojeného životního stylu střední třídy, který je s ní spojován. (Repo & Yrjölä, 2015)

Na příkladu článku zmíněného výše, můžeme pozorovat smíšené signály, které média vysílají o ideálním typu ženské postavy. Na jedné straně je tu tlak na dosažení určitého ideálního typu postavy, který ztělesňuje Catherine Middleton, která si na svém vzhledu zakládá a média ji za to chválí. Na druhou stranu je tu přiznání, že tato snaha o štíhlost může být vnímána jako přehnaná nebo nezdravá, což vede k vnímání buď nadlidské sebekontroly nebo naopak poruchy příjmu potravy, jako tomu bylo u Lady Diany. Nicméně v období po oznámení odstoupení Markle a prince Harryho z jejich královských postů, jsem již nezaznamenala žádné komentáře k její postavě. Média pouze hodnotila její vzhled na základě oblečených šatů, který byl vždy pozitivní. Je otázkou, jestli tato změna vzešla z revize přístupu médií k její osobě nebo se jednalo o změnu na základě jejího statusu matky následníka trůnu, což sebou přináší další otázky směřované k vnímání atraktivity u vdaných žen a matek.

Dalším často zmiňovaným prvkem v mediálním obrazu Catherine Middleton je její zářivý úsměv, který je líčen jako jeden z jejích charakteristických rysů. Na úsměv je podobně poukazováno také v případě Meghan Markle a to především v článcích The Daily Mirror. Ačkoli usměvavá povaha může být vnímána pozitivně, neustálé zaměření na její úsměv může také posilovat genderová očekávání od žen jako úslužných a vstřícných. Tlak na neustálé udržování veselého chování může přispívat ke stírání složitějších aspektů její osobnosti a zkušeností a redukovat ji na jednorozměrnou karikaturu ženské dokonalosti. Dle jedné ankety až 98% žen potvrdilo, že jim někdy jejich mužský protějšek řekl, aby se usmívaly. “Říkat ženám, aby se usmívaly, může poškodit jejich schopnost komunikovat a prezentovat se přímo.” (Schwantes, 2019)

Až na zmíněný úsměv jsem u Markle neshledala ve zkoumaném vzorku žádné komentáře, které by nápadně hodnotily její vzhled a tělesnou krásu. Jestli toto spočívá v jejím afroamerickém původu, budu zkoumat o kapitolu později. Na co se média ve zkoumaném období velmi důkladně zaměřují je garderóba obou vévodkyň, kdy jejich módní volby znamenaly pozornost nejen pro ně samotné, ale také značky, které si oblékly. V případě

Markle se jednalo o tzv. Meghan Effect. Každý kus oblečení, který si Markle oblékla, byl sledován nejen médii, ale také veřejností. Některé šaty se vyprodaly ihned poté, co v nich vévodkyně byla vyfotografována. Pokud bylo její jméno spojeno s kusem oblečení, pak zaznamenalo v průměru až 216% nárůst ve vyhledávání. (O'Malley & Murray, 2019) Podobně je na tom Catherine Middleton, kde její módní styl je nazýván jako Kate Effect a opět se jedná o lukrativní způsob marketingu pro značky, které si vybere nosit. Tento efekt poukazuje na prolínání kultury celebrit a konzumerismu, kdy módní volby významných osobností ovlivňují prodej a utvářejí trendy na trhu. Vrátime-li se kapitole, kde jsem nastínila funkci královské rodiny jako značky, můžeme na Meghan Effect a Kate Effect také vztáhnout dříve zmíněný fakt, že módní volby obou žen posilují britské značky nejen na domácí půdě ale také v zahraničí a tím přivádějí zisky zpět do Velké Británie. Z tohoto faktu můžeme usoudit, že ačkoliv neustálý dohled médií zasahuje značně do života těchto žen, pro královskou rodinu to má výhody, jelikož tím zůstává na očích veřejnosti a tato pozornost se jim vrací skrze zisky na daních. Královská rodina má příjmy z vlastního majetku, ale také čerpá finance na svůj provoz z peněz daňových poplatníků, které jí přiděluje parlament. (Shapiro, 2021)

"Vliv žen z královské rodiny na vyhledávání a prodej módy bude i nadále významnou silou, která ovlivní naše módní rozhodnutí. Stále vidíme trvalý odkaz Diany jako tvůrkyně trendů a současní návrháři se jí inspirovali." (O'Malley & Murray, 2019)

Pozornost médií věnovaná módním volbám Catherine Middletonové a Meghan Markleové odráží, pod jakým drobnohledem jsou slavné ženy. Ženy jsou v očích veřejnosti často posuzovány na základě svého vzhledu a výběru šatů, přičemž jejich hodnota se měří podle toho, zda dodržují úzké standardy krásy a módní trendy. Kromě toho zkoumání ženské módy často přesahuje pouhou estetiku a zahrnuje širší narativ o jejich osobnosti, životním stylu a vztazích. Například výběr oblečení slavné ženy může být interpretován jako odraz jejího sebevědomí, profesionality nebo společenského postavení, což posiluje stereotypy a očekávání týkající se ženskosti a krásy.

Vzhledem k tomu, že obě vévodkyně jsou v tomto směru podobně populární, média toho často využívaly k probuzení pocitu rivality mezi oběma ženami.

Deník The Sun píše: “Meghan Markle je přátelštější, stylovější a větší hvězda než Catherine Middleton.” (Pollard, 2018)

Deník The Daily Mirror komentuje ošacení Meghan Markle takto: “Meghan má kabát velbloudí barvy od kanadské módní značky Sentaler. Nebyl tak drahý jako Catherine, ale přesto není levný - stojí 986 liber.”(Lubin, 2017)

Snaha vzbudit mezi oběma ženami pocit soutěžení je podporován srovnáváním jejich výběru šatů, přičemž média podrobně analyzují a porovnávají jejich oblečení. Každý aspekt jejich módy, od návrhářů, které si vybírají, až po barvy, které nosí, je podrobně zkoumán a porovnáván, což vytváří pocit nepřátelství a napětí mezi oběma ženami. Rámcování jejich módního stylu jako soupeření, posiluje stereotypy o ženách jako o neodmyslitelně soutěživých. Tím, že média vykreslují Catherine a Meghan jako soupeřky na módním poli, udržují narativ konfliktu, čímž zpochybňují snahy o solidaritu a spolupráci mezi ženami.

Jak dokládám v citované pasáži výše, jedním ze způsobů jak The Daily Mirror navozuje pocit soupeření je skrze srovnání ceny šatů, které tyto dvě ženy nosí. Ačkoliv píše, že kabát je levnější, než ten patřící Catherine Middleton, je to právě Meghan Markle, která ze srovnání vychází jako ta “horší”, protože za kabát utratila více a je tedy lehkovážná a vymyká se normálnosti střední vrstvy, které se chce královská rodina podobat. Middleton je naopak často chválena za cenově dostupnou módu, opakované nošení šatů a preferování tradičních britských značek. "Vévodkyně z Cambridge, která se v neděli večer hrdě prošla po červeném koberci na předávání cen Bafta v šatech, které měla na sobě už jednou v roce 2012." (Hall, 2020)

Ženy jsou historicky stavěny proti sobě a již od 19. století můžeme v literatuře nalézt témata andělské a zlé ženy, které jsou vždy stavěny na konce odlišného spektra, což odráželo společenské předsudky a stereotypy. (Clinger, 2022) Tento fenomén přetrvává v moderní době, což je patrné na mnou zkoumaných mediálních obrazech obou vévodkyň. Dochází zde k posouvání hranic mezi zpravodajstvím a zábavou, protože skutečné ženy jsou zde prezentovány jako napůl fiktivní postavy uvnitř dramatického představení, které má pohoršit i

pobavit. Tímto přístupem jsou ženy společností škatulkovány do zjednodušených jednorozměrných rolí, což je zbavuje jejich lidskosti a hloubky.

6.1.4. Původ a rasa

Při analýze mediálního zobrazení Catherine Middleton a Meghan Markle v kontextu genderových stereotypů a rasy je nezbytné pochopit dynamiku reprezentace a její propojení s širším společenským vnímáním. Tato kategorie vyplynula z mého kódování, kdy zmínky o původu Middleton i Markle jsou časté a při bližším zkoumání můžeme nalézt skryté významy, které se přenášejí do jejich mediálního obrazu.

Catherine Middleton je v médiích často zobrazována jako zosobnění "anglické růže". Tento pojem evokuje představy tradičního britského původu, elegance a vyšší společenské třídy. Zobrazení Middleton jako anglické růže posiluje tradiční genderové normy a staví ji do pozice symbolu čistoty a vznešenosti. Toto zobrazení odpovídá dlouhodobým kulturním ideálům britského ženství a udržuje narativ bílé ženskosti vyšší třídy, který historicky dominoval mediálním reprezentací královských žen. Oproti tomu Meghan Markle je v tomto případě popisována jako Američanka, která nebere ohled na pravidla a vzhledem ke své rase působí v královské rodině nepatřičně a narušujícím způsobem.

V článku s názvem "Královská svatba Prince Williama a Catherine Middleton: Nemá modrou krev, ale je to anglická růže" se nachází vyjádření jako: "Slečna Middleton pochází převážně z Yorkshiru a je typickou Angličankou, více než Diana, princezna z Walesu." nebo "Zdá se, že Catherine Middleton je čistokrevná Angličanka, s výjimkou jedné francouzské hugenotské linie a jednoho skotského předka. Možná má v sobě i něco velšského, ale to ještě není jasné. Nicméně je to typická Angličanka." (No blue blood but an English rose, 2011) Média jsou v případě Middleton velmi nerozhodná, neboť na jednu stranu jsou fascinována jejím čistokrevným britským původem, kterému se nevyrovná ani princezna Diana a na druhou stranu velmi často poukazují na fakt, že Middleton pochází ze skromné rodiny a svatba s princem Williamem z ní dělá novodobou Popelku. Sama Middleton se do role urozené

manželky budoucího krále často staví skrz volbu své garderoby, která se zaměřuje na nestárnoucí eleganci a vznešenost bez přehnané modernosti.

Jak jsem zmínila, zkoumaná média se rovněž zaměřovala na její původ z opačného pohledu. Zdůrazňují, že Middleton pochází ze střední třídy a tento fakt dávají do kontrastu s královskou výchovou prince Williama. Tento narativ, který Clancy označuje jako "middletonizace" královské rodiny, vyzdvihuje "skromné začátky" Middleton a socioekonomický status její rodiny a zobrazuje ji jako symbol vzestupné sociální mobility. Celkově naznačuje, že tyto reprezentace využívají představy meritokracie ke zjednodušení složitých otázek sociální třídy a nerovnosti.

Skutečnost, že princ William potřeboval ke sňatku s Middleton svolení, naznačuje, že sňatky skrz společenské vrstvy v rámci monarchie začínají být přijímány. A tímto aktem se může královská rodina prezentovat jako přístupná a moderní, přičemž se opírá o mýtus meritokracie. Zároveň však posiluje rozdíl mezi královskou rodinou a "obyčejným" obyvatelstvem a přechod Middleton z obyčejného života do královské rodiny tím působí jako něco mimořádného. Toto paradoxní zobrazení slouží jako vyjednávací strategie, která má sladit vnímání královské rodiny veřejností jako obyčejné i neobyčejné, a nakonec tím pádem legitimizuje její privilegia. (Clancy 2021: 181)

Jestliže média na Catherine Middleton nahlíží jako na pseudo Popelku, pak Meghan Markle je do této pozice stavěna důrazněji s ohledem na její odlišnost od představy klasické princezny. Na rozdíl od Middleton vstupovala Markle do královské rodiny již jako známá osobnost s osobními úspěchy na poli televizní tvorby i dobročinné činnosti. "Stejně jako Middleton pochází ze střední třídy a její částečný afroamerický původ, status rozvedené ženy a kariéra v Hollywoodu, tedy všechny prvky intersekcionalní identity, se staly podkladem pro to, proč ji média považují za novodobou popelku." (Pramaggiore & Kerrigan, 2021) Články ve zkoumaných médiích se k původu Markle vyjadřují například takto: "Společnost je od počátku fascinována příběhy lásky mezi odlišnými společenskými vrstvami - je to skutečný příběh o Popelce." (Murphy, 2018)

Další články často komentují její skromné začátky ve filmovém průmyslu nebo složitou finanční situaci jejích rodičů. Její představení začíná slovy “rozvedená Američanka” nebo “Američanka se smíšeným původem”. (Buckland, 2017) Článek The Independent jí přirovnává k rozvedené Wallis Simpson, ženě Edwarda VIII., který se kvůli ní vzdal trůnu. (Rosenwald, 2017) Přirovnáním k Wallis Simpson dostává sňatek Markle s princem Harry negativní význam v tom ohledu, že může stejně jako Simpson ohrozit budoucnost monarchie. V jiných člancích můžeme najít pokusy spojit předky Markle s předky královské rodiny, aby byla smazány vizuální rozdíly původu Meghan Markle. (Pemberton, 2018)

Status Markle jako rozvedené feministky s mediální kariérou a smíšeným rasovým původem představuje přímou výzvu tradičním principům bílé evropské monarchie, která svou legitimitu zakládá na genetickém dědictví a aristokratickém původu. Osobnost Markle představuje pro královskou rodinu důležitou výzvu v tom, jak je společností vnímána, ale ta je často opomíjena a prezentována jako rodinné bulvární drama. Tím je pozornost veřejnosti odpoutávána pryč od větších problémů týkajících se rasových a genderových předsudků v rámci britské národní identity. (Pramaggiore & Kerrigan, 2021)

Ačkoliv v mnou zkoumaných člancích jsem nenašla příklady očividného rasismu nebo přehnaného zájmu o rasu Meghan Markle, existuje argument, že přehnaný zájem médií o její osobu a rivalita vytvořená mezi ní a Catherine Middleton, může pocházet z faktu, že je odlišné rasy než celá britská královská rodina. Dle Prince Harryho je často takový rasismus nevědomý a lidé si své předsudky tak ani neuvědomují. (Jackson, 2020) Nevědomé předsudky se týkají nevyjádřených postojů a stereotypů, které ovlivňují naše vnímání, rozhodování a chování, aniž bychom si to uvědomovali. V případě Meghan Markle by tyto nevědomé předsudky mohly ovlivnit její mediální obraz a celkové zacházení veřejností. Takové smyšlení se může projevat dvojitým metrem a tzv. mikroagresí. Například může být vystavena přísnějšímu zkoumání nebo kritice ve srovnání bílými členy v královské rodině, jako je právě Catherine Middleton. Mikroagrese, jako je zpochybňování její vhodnosti jakožto členy monarchie, mohou pramenit z hluboce zakořeněných stereotypů a předsudků o její etnické příslušnosti. Tyto jemné formy diskriminace přispívají k nepřátelskému prostředí a

posilují stávající mocenskou dynamiku založenou na čistě bílé rase, kterou se britská monarchie vyznačuje.

Nevědomé předsudky v mediálním obrazu Meghan Markle mohou ovlivnit vnímání a postoje veřejnosti vůči ní. Předpojatost může formovat názory publika skrze rámcování a nastolování agendy, což vede k mylným představám a předsudkům na základě jejího etnického původu. To může přispívat k udržování škodlivých stereotypů a bránit úsilí o rasovou rovnost a inkluzi. Ačkoliv je dle mého názoru nevědomá předpojatost těžko odhalitelná a to zejména ze strany osob, které nesdílí stejnou rasu a tím pádem nejsou osobně zasvěceni do dané rasové problematiky, lze toto téma vnímat ze širšího pohledu. A to zejména při porovnání mediálního narativu zvoleného u obou vévodkyň, které pocházejí z podobných sociálních vrstev a také jsou podobného věku, takže sdílejí podobné zkušenosti, co se týče společenské éry, ze které pocházejí. Jak jsem nastínila výše v této kapitole a kategorii, mediální vnímání je v případě každé z nich odlišné, ačkoliv obě sdílejí podobnosti v tom, že se je média co nejvíce snaží stylizovat do podoby princezen a tím obhájit jejich přivdání do královské rodiny navzdory jejich neurozenému původu.

Mé zkoumání se zakládalo pouze na periodicích, které mají až na jednu výjimku úzké vztahy s královskou rodinou skrze royal rota. Zkoumání celkového britského webového zpravodajství a dalších mediálních forem by mohlo přinést další výsledky, které by odhalily výraznější formy rasismu.

Jako příklady můžeme uvést vyjádření Pierse Morgana: „Lidé tvrdí, že jsem k Meghan Markle až příliš kritický. Ale vykašlala se na svou rodinu, svého otce, většinu svých starých přátel, rozeštvála Harryho a Williama a teď ho také odvedla od královské rodiny.“ (Duggal, 2020)

Dalším článkem, který se opět dívá kriticky na Markle a má rasistický podtext je článek z bulvárního The Daily Mail, který naznačuje, že Markle pochází z ghetta. (Styles, 2019) Jak ilustrují autoři Feagin a Ducey v příkladech výše, rasové předsudky jsou problémem systematickým a nelze jej tedy vnímat pouze skrz můj výběr článků, který nemusí vytvářet kompletní obraz toho, jak média s Markle zacházejí. (Feagin a Ducey 2021: 124)

Závěr

Ve své diplomové práci jsem se zaměřila na genderové stereotypy v britském webovém zpravodajství mezi lety 2010 až 2020 a to celkem v pěti časově oddělených obdobích. Věnovala jsem se dvěma členkám britské královské rodiny, Catherine Middleton a Meghan Markle, které obě pocházejí ze střední třídy a přivdaly se do monarchie skrze své sňatky s princí. Vzhledem k pravidlům monarchie se jedná o unikátní situaci a modernizační prvek v této historické instituci.

V teoretické části práce jsem se věnovala třem různým okruhům, které dodávají kontext a hlubší porozumění tématu. Popsala jsem vztah britských médií a královské rodiny od historie po současnost a definovala jsem pojem celebritizace ve vztahu k členům monarchie. Následně jsem popsala koncept genderu z pohledu společnosti a feministické teorie a také jeho uchopení ze strany britských médií. V poslední části teoretické části jsem se věnovala použití médií královskou rodinou jako nástroj vlivu, kde jsem se zaměřila na témata gatekeepingu, nastolování agendy a finanční výhody, které mediální zájem monarchii přináší.

V odpovědích níže shrnu teorie, ke kterým jsem došla na základě odpovědí na své výzkumné otázky:

Jsou ve zobrazení Catherine Middleton a Meghan Markle přítomny genderové stereotypy? Pokud ano, jak jsou ve vztahu k oběma aktérkám distribuované?

Ano, v zobrazení Catherine Middleton a Meghan Markle jsou přítomné genderové stereotypy. K oběma ženám volí zkoumaná média v některých ohledech odlišný přístup. Catherine Middleton je často zobrazována jako ideální princezna, která ztělesňuje tradiční normy ženskosti, jako je mateřská oddanost a nekonfliktnost a tělesná krása. Naopak, Meghan Markle je často zobrazována jako odvážná a nezávislá žena, která výrazně vystupuje proti tradičním genderovým rolím. Její kariéra a feministické postoje jsou často vnímány ve vztahu ke královské rodině podvrtně. Její zkušenosti s mateřstvím jsou prezentovány méně pozitivně než u Middleton, která vystupuje jako symbol mateřství v britské monarchii.

Fakt, že se články často zaměřují na tělesný vzhled Middleton, upozorňují na její úsměv, vlasy, štíhlost a módní styl, posiluje stereotypy konvenční krásy a dokonalosti, které společnosti říkají, že jakýkoliv odklon od této představy ženství, není žádoucí a atraktivní. Mediálnímu obrazu Middleton v tomto ohledu chybí další rozměr, který by ji představil jako komplexní osobnost a nejen jako reprezentantku pseudo-ideální ženy.

V případě Meghan Markle se o jejím vzhledu nemluví natolik dopodrobna, ale naopak se zde média více zaměřují na její módní volby než na fyzické rysy. Místo pasivní princezny je Markle prezentována jako aktivní a sebevědomá žena, kterou je hodno následovat. Tyto rozdíly mezi vévodkyněmi jsou následně použity v kontextu jejich zdánlivé rivality, což podporuje stereotypní názor, že ženy spolu musí v osobní i pracovní rovině soutěžit, aby jednotlivě dosáhly úspěchu. Tento mediální přístup rovněž umenšuje lidskost a komplexnost obou žen a staví je do pozic fiktivních postav uvnitř třídního dramatu. Média tímto ovlivňují nejen jejich životy, ale také to, jak společnost vnímá ženské pohlaví. Takovéto ovlivňování veřejných postojů se může přenášet do osobních společenských vazeb a tím umocňovat genderové stereotypy.

**Jsou ve zobrazení Catherine Middleton a Meghan Markle přítomny rasové stereotypy?
Pokud ano, jak jsou ve vztahu k oběma aktérkám distribuované?**

V tomto případě není odpověď natolik jasná jako při analýze genderových stereotypů. Je zřejmé, že obě ženy podléhají různým formám reprezentace ovlivněným jejich původem. Catherine Middleton je často zobrazována jako ztělesnění tradičních britských hodnot, symbolizující čistotu, eleganci a postavení vyšší třídy. Toto zobrazování odpovídá zakořeněným kulturním ideálům britského ženství a posiluje narativ bílé ženskosti vyšší třídy, který historicky dominoval mediální prezentaci královských žen.

Na druhou stranu Meghan Markle je zobrazována jako Američanka, která nerespektuje královská pravidla, přičemž její rasový původ je často zdůrazňován jako součást její osobnosti. Média často poukazují na její smíšený afroamerický původ, rozvedený stav a kariéru v Hollywoodu, čímž ji prezentují jako odchylku od obrazu tradiční princezny. Takové

reprezentace nejen zdůrazňují její odlišnosti, ale také ji staví do pozice novodobé Popelky, která zpochybňuje tradiční představy o královské rodině.

Ačkoli otevřený rasismus není v analyzovaných článcích explicitně přítomen, existují náznaky nevědomé předpojatosti a nenápadných forem diskriminace. Přílišné zkoumání a porovnávání Meghan Markle s Catherine Middleton spolu s faktem, že Middleton byla do královské rodiny přijata velmi přirozeně, zatímco Markle byla vnímána jako mimořádná změna v pravidlech monarchie, naznačuje, že obě ženy jsou porovnávány podle odlišných norem. Rovněž soustředění se na původ Markle a konkrétně barvu kůže jejích rodičů a také jejich rozvedený status a finanční situaci, může v porovnání s Middleton budít otázky, jestli je jí tato pozornost věnována odůvodněně. Jestli se jedná o pouhou zvědavost nebo předsudek vůči jejímu původu. Zaměření na její barvu kůže a oslavování médií, že se tímto jedná o první členku monarchie, taktéž budí dojem, že se jedná o modernizaci a otevřenost ze strany královské rodiny, ačkoliv aktivní kroky v této sféře vůbec podnikat nemusí. (Andrews, 2021)

Celkově lze říci, že mediální obraz obou žen odráží širší společenské postoje k rase ve Velké Británii. Zatímco Catherine Middleton je zobrazována jako osoba odpovídající tradiční britské ženskosti, intersekcionalní identita Meghan Markle tyto normy zpochybňuje a odhaluje nevědomé rasové předsudky. Srovnání jejich mediálních narativů podtrhuje nerovné zacházení, kterého se jim dostává na základě jejich původu.

Pojem intersekcionalita chápeme jako spojení různých ukazatelů, které dohromady tvoří osobnost člověka. Tyto ukazatele jsou předpokládanými důvody k předpojatosti, ať už se jedná o ženství, rasu, společenskou třídu nebo sexuální orientaci. (Bassett & Miller, 2020)

Ze shrnutí výše můžeme usoudit, že média nejsou vždy otevřeně sexistická a negativně zaměřená proti jedné či druhé vévodkyni. Jejich mediální obraz nicméně obsahuje stereotypní popisy a vyjádření k jejich osobnostem, které při bližším pohledu vytváří genderově nevyvážený obraz při porovnání s jejich mužskými protějšky. Analýza těchto mediálních výstupů je důležitá, abychom si všimli genderových stereotypů, které zejména při podrobnějším pohledu na mediální obraz jako celek mohou ovlivnit naše chápání konceptu genderu.

Limity výzkumu

Limitů má dle mého názoru výzkum několik. Je založen na omezeném vzorku 100 článků ze čtyř různých periodik z celkem z pěti různých časových období. Zahrnout větší počet mediálních výstupů ze širšího časového období by znamenalo více času určeného k jejich zpracování. Větší velikost vzorku by umožnila komplexnější pochopení toho, jak jsou genderové stereotypy zobrazovány v mediální reprezentaci těchto osob. Výběr článků pouze z pěti různých časových období může rovněž přinést zkreslení, protože některé typy článků nebo médií mohou být ve vzorku zastoupeny nadměrně nebo nedostatečně. Jistě by bylo zajímavé zkoumat webové zpravodajství znova s odstupem několika let po odstupu Meghan Markle a prince Harryho z jejich královských rolí, kdy by mohlo převažovat u Markle negativní zpravodajství a tím pádem také genderové a rasové stereotypy, na které Markle i princ Harry čím dál častěji poukazovali. (*Meghan and Harry Interview*, 2021)

Vzhledem k velkému množství mediálního obsahu jsem byla limitována na celkem 4 periodika a ve výzkumu jsem se soustředila pouze na mediální zobrazení vévodkyň. Pro úplnost a posouzení genderové nerovnosti v médiích by jistě bylo vhodné zkoumat rovněž mediální obraz mužských protějšků vévodkyň, prince Williama a Harryho. Rovněž rozšíření vzorku na další formy mediální reprezentace včetně magazínů, sociálních médií a televizní tvorby by mohlo přinést další vhled do genderové problematiky.

Za limitaci svého výzkumu také považuji fakt, že jako žena bílé pleti mohu postrádat přímé porozumění systémovému útlaku a diskriminaci, kterým čelí marginalizované rasové skupiny. Toto omezení mohlo ovlivnit moji schopnost plně pochopit nuance rasových předsudků a jejich dopad na mediální obraz Meghan Markle. Můj původ mohl rovněž neúmyslně ovlivnit interpretaci dat, což ve výsledku může vést ke zkreslení výsledků výzkumu. Zejména v tomto případě rasové stereotypy jsou obsaženy především skrze nevědomé předsudky. toho důvodu jsem se co nejvíce snažila zaměřit se na různé perspektivy a vždy si uvědomovat svou pozici ve společnosti.

Summary

In my thesis I focused on gender stereotypes in British online news between 2010 and 2020 in a total of 5 separate time periods. I focused on two female members of the British Royal Family, Catherine Middleton and Meghan Markle, both of whom come from middle-class backgrounds and were brought into the monarchy through their marriages to princes. Given the rules of the monarchy, this is a unique situation and a modernizing element in this historical institution.

In the theoretical part of the thesis, I focused on three different topics that provide context and a deeper understanding of the topic. I have described the relationship between the British media and the Royal Family from history to the present day and defined the concept of celebritisation in relation to members of the monarchy. I then described the concept of gender from the perspective of society and feminist theory, as well as its grasp by the British media. In the last part of the theoretical section, I explored the use of media by the royal family as a tool of influence, focusing on the themes of gatekeeping, agenda setting and the financial benefits that media interest brings to the monarchy.

Overall, the media portrayal of the two women reflects wider societal attitudes towards race in the UK. While Catherine Middleton is portrayed as conforming to traditional British femininity, Meghan Markle's intersectional identity challenges these norms and reveals unconscious racial prejudice. The juxtaposition of their media narratives highlights the unequal treatment they receive based on their backgrounds.

From the summary above, we can conclude that the media is not always overtly sexist and negatively directed against one or the other Duchess. However, their media image contains stereotypical descriptions and statements about their personalities which, on closer inspection, create a gender-unbalanced image when compared to their male counterparts. Analysing these media outputs is important in order to notice gender stereotypes that we normally find harmless, but looking at the media image as a whole we can see their influence on our understanding of gender.

Použitá literatura

Barrett, M. and McIntosh, M. (2015) *The anti-social family*. London: Verso.

Berkowitz, D., Manohar, N.N. and Tinkler, J.E. (2010) 'Walk like a man, Talk like a woman', *Teaching Sociology*, 38(2), pp. 132–143. doi:10.1177/0092055x10364015.

Billig M (1991) *Talking of the royal family*. London: Routledge.

Blain N and O'Donnell H (2009) *Media, monarchy and power*. Bristol: Intellect Books.

Buckledee S (2021) *Tabloiding the truth: It's The Pun Wot won it*. Cham: Palgrave Macmillan.

Chernock A (2020) *The right to rule and the rights of women: Queen Victoria and the Women's Movement*. Cambridge, United Kingdom: Cambridge University Press.

Clancy L (2021) *Running the family firm: How the Monarchy manages its image and our money*. Manchester: Manchester University Press.

Connell, R.W. (2006) *Gender and power: Society, the person and sexual politics*. Stanford, CA: Stanford Univ. Press.

Cope, E. (2021) Controversial documentary reportedly banned by the Queen leaked online, The Independent. Available at: <https://www.independent.co.uk/life-style/royal-family-documentary-queen-banned-youtube-b1794580.html> (Accessed: 28 April 2024).

Craig, G. (1997) 'Princess Diana, journalism and the construction of a public: An analysis of the Panorama interview', *Continuum*, 11(3), pp. 12–22.

Driessens O (2012) *The celebritization of society and culture: Understanding the structural dynamics of celebrity culture*. *International Journal of Cultural Studies* 16(6): 641–657.

Ducey K a Feagin. J. (2021) *Revealing Britain's Systemic Racism: The Case of Meghan Markle and the Royal Family*: Taylor & Francis, pp. 120 – 130.

Dunn, T. and Castro, A. (2012) 'Postmodern society and the individual: The structural characteristics of postmodern society and how they shape who we think we are', *The Social Science Journal*, 49(3), pp. 352–358. doi:10.1016/j.soscij.2012.02.001.

Franklin B (2009a) *Pulling newspapers apart: Analysing print journalism*. London: Routledge.

Frost, K. (2022) *Princess Margaret and Peter Townsend's Love affair - the real story of margaret & captain Townsend*. Available at: <https://www.townandcountrymag.com/society/tradition/news/a8139/princess-margaret-peter-townsend-love-affair/> (Accessed: 27 April 2024).

Hajkowski, T. (2010) 'The BBC and the making of a multi-national monarchy', *The BBC and National Identity in Britain, 1922-53*, pp. 83–104.

Harding, S.G. (no date) *Whose science? whose knowledge?: Thinking from women's lives*. Ithaca, NY: Cornell Univ. Press.

Hendl, J. (2005) *Kvalitativní Výzkum: Základní metody a aplikace*. Praha: Portál.

Horton, D. a Wohl, R. (1956). *Mass communication and para-social interaction: Observations on intimacy at a distance*. *Psychiatry*, 19, 215–229.

Jandourek J (2007) *Sociologický Slovník*. Praha: Portál.

Kellner, D. (2005) *Fast capitalism*. Available at: https://fastcapitalism.uta.edu/1_1/kellner.html (Accessed: 27 April 2024).

- Levinson, P. (2003) *Digital McLuhan: A guide to the information millennium*. London: Routledge.
- McCombs, M.E. (2009) *Agenda setting: Nastolování agendy - Masová média a veřejné mínění*. Praha: Portál.
- McDonnell, A.M. and Douglas, S.J. (2019) *Celebrity: A history of fame*. New York University Press.
- Meyrowitz, J. (1985) *Sense of place: The impact of electronic media on Social Behavior No.* New York: Oxford University Press.
- Montrose, L.A. (1999) 'Idols of the queen: Policy, gender, and the picturing of Elizabeth I', *Representations*, 68, pp. 108–161. doi:10.2307/2902957.
- Owens E (2019) *The family firm: Monarchy, mass media and the British public, 1932-53*. London: University of London Press, Institute of Historical Research.
- Pramaggiore M and Kerrigan P (2021) *Brand royal: Meghan Markle, feuding families, and disruptive Duchessing in Brexit era Britain*. *Feminist Media Studies* 22(8): 2037–2057.
- Renzetti CM, Curran DJ and Gjuríč L (2003) *Ženy, muži a společnost*. Praha: Karolinum.
- Repo J and Yrjölä R (2015) 'we're all princesses now': Sex, class, and neoliberal governmentality in the rise of middle-class monarchy. *European Journal of Cultural Studies* 18(6): 741–760.
- Seward I (2011) *Queen & di: The untold story*. W W Norton.
- Turner G (2014) *Understanding celebrity*. London: SAGE.
- Vernon P (2005) *Seeing things: Literature and the visual: Papers from the Fifth international british council symposium, September 2001, Tours, France*. Tours: Presses universitaires François Rabelais.

Weidhase N (2021) *The Feminist Politics of Meghan Markle: Brexit, femininity and the nation in crisis*. *European Journal of Cultural Studies* 25(3): 916–933.

Elektronické zdroje:

A royal legacy: Exploring the reign of king george V (2024) Highland Titles. Available at: <https://www.highlandtitles.com/blog/a-royal-legacy-exploring-the-reign-of-king-george-v/> (Accessed: 28 April 2024).

Adam, K. (2022) Was Queen Elizabeth II a feminist? - The Washington Post. Available at: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/09/09/queen-elizabeth-feminism/> (Accessed: 24 March 2024).

Andrews, K. (2021) 'The post-racial princess: Delusions of racial progress and intersectional failures', *Women's Studies International Forum*, 84, p. 102432. doi:10.1016/j.wsif.2020.102432.

An overview of the eight reigning queens of the British Isles (2019) Royal Central. Available from: <https://royalcentral.co.uk/features/opinion/an-overview-of-the-eight-reigning-queens-of-the-british-isles-125676/> (accessed 28 January 2024).

Bassett, N. and Miller, J. (2020b) Intersectionality in the LGBTQIA community, icma.org. Available at: <https://icma.org/articles/pm-magazine/intersectionality-lgbtqia-community> (Accessed: 27 April 2024).

Bickerstaff, I. (2023) Pearls of royal wisdom: Her majesty Queen Elizabeth II's top 20 quotes, Tatler. Available at: <https://www.tatler.com/article/the-queens-best-quotes-duty-marriage-motherhood> (Accessed: 14 April 2024).

Brick, L.B. (2024) Meghan vs Kate - a media obsession, Shout Out UK. Available at: <https://www.shoutoutuk.org/2020/08/20/meghan-vs-kate-a-media-obsession/> (Accessed: 15 April 2024).

Buckland, L. (2017) Meghan Markle opts for Sensual lace in most intimate royal engagement pic yet, The Mirror. Available at: <https://www.mirror.co.uk/3am/celebrity-news/what-meghan-markle-wearing-engagement-11733101> (Accessed: 16 April 2024).

Clancy, L. (2023) “‘If you do hold them to account, are you going to find yourself hitting more brick walls later?’: Royal Correspondents and Royal News production’, *Journalism*, p. 146488492311809. Available at: <https://doi.org/10.1177/14648849231180967> (Accessed: 24 March 2024).

Clancy, L. (2023) “‘If you do hold them to account, are you going to find yourself hitting more brick walls later?’: Royal Correspondents and Royal News production’. Available at: <https://doi.org/10.1177/14648849231180967> (Accessed: 24 March 2024).

Clancy, L. and Yelin, H. (2018) “‘Meghan’s manifesto’: Meghan Markle and the co-option of feminism’, *Celebrity Studies*, 11(3), pp. 372–377. Available at: <https://doi.org/10.1080/19392397.2018.1541541> (Accessed: 24 March 2024).

Clancy, L. and Yelin, H. (2021) ‘Monarchy is a feminist issue: Andrew, Meghan and #metoo era monarchy’, *Women’s Studies International Forum*, 84, p. 102435. Available at: <https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S0277539521002169> (Accessed: 15 April 2024).

Clancy, L. and Yelin, H. (2021) ‘Monarchy is a feminist issue: Andrew, Meghan and #metoo era monarchy’. Available at: <https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S0277539521002169> (Accessed: 15 April 2024).

Clarke, T.E.& J. (2023) Royal Finances: Where does the king get his money?, BBC News. Available at: <https://www.bbc.com/news/explainers-57559653> (Accessed: 28 April 2024).

Clinger, M. (2022) *Angelic and demonic womanhood - carroll collected*. Available at: <https://collected.jcu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1152&context=mastersessays> (Accessed: 27 April 2024).

Duggal, D. (2020) #Megxit Misogyny: How Piers Morgan and British Tabloids Made Meghan Markle a Scapegoat,” *The Economic Times*. <https://economictimes.indiatimes.com/blogs/the-opinionated-lad/megxit-misogyny-how-piers-morgan-and-british-tabloids-made-meghan-markle-into-a-scapegoat/>. Accessed May 21, 2020.

Forgeard, A.V. (2023) Decoding history: What was the most significant invention of the Elizabethan period and why?, Brilliantio. Available at: <https://brilliantio.com/what-was-the-most-significant-invention-of-the-elizabethan-period-and-why/> (Accessed: 24 March 2024).

Foster, M. (2016) Why British monarch stays above politics. CNN, Cable News Network. Available at: <https://edition.cnn.com/2016/03/09/europe/royal-brexite-neutrality/index.html> (Accessed: 28 January 2024).

Hall, H. (2020) Harriet Hall: People repeat outfits every day – let’s not give Kate Middleton too much credit, *The Independent*. Available at: <https://www.independent.co.uk/voices/kate-middleton-bafta-dress-alexander-mcqueen-red-carpet-outfit-sustainability-a9317111.html> (Accessed: 15 April 2024).

Hare, B. (2021) How diana became known as ‘The people’s princess’, CNN. Available at: <https://edition.cnn.com/2020/08/31/world/princess-diana-death-the-windsors-series/index.html> (Accessed: 28 April 2024).

HistoryExtra (2024) Princess Margaret: From glamorous royal to a slide into tragedy. HistoryExtra, HistoryExtra. Available from:

<https://www.historyextra.com/period/20th-century/princess-margaret-life-marriage-trouble-snowdon/> (accessed 28 January 2024).

Jackson, M. (2020) The Harry and Meghan Story, BBC News. Available at: <https://www.bbc.com/news/uk-51049276> (Accessed: 17 April 2024).

Kate Middleton advised to ‘stay pretty, produce an heir and a spare... and don’t do a Fergie’ by royal expert James Whitaker (2010) The Mirror. Available at: <https://www.mirror.co.uk/news/uk-news/kate-middleton-advised-to-stay-pretty-263014> (Accessed: 14 April 2024).

Kate Middleton: Princess flawless, The Independent. Available at: <https://www.independent.co.uk/news/people/profiles/kate-middleton-princess-flawless-2273777.html> (Accessed: 14 April 2024).

Kate launches childhood survey to help under-fives (2020) BBC News. Available at: <https://www.bbc.com/news/uk-51192909> (Accessed: 28 April 2024).

Kelly, L. (2020) Kate Middleton will be Britain’s new queen of hearts... I kid you not, The Sun. Available at: <https://www.thesun.co.uk/news/10815224/kate-middleton-new-queen-on-hearts/> (Accessed: 13 April 2024).

Keogh, K. (2017) Meghan Markle is a ‘true humanitarian’ claims charity she worked with in Rwanda and India, The Sun. Available at: <https://www.thesun.co.uk/news/5030603/meghan-markle-is-a-true-humanitarian-claims-charity-she-worked-with-in-rwanda-and-india/> (Accessed: 13 April 2024).

Knight, L. (2022) Princess diana’s panorama interview: What was said and can you watch it?, Princess Diana’s Panorama interview: What was said and can you watch? | Radio Times. Available at:

<https://www.radiotimes.com/tv/drama/the-crown-princess-diana-panorama-interview-watch/>
(Accessed: 28 April 2024).

Loxton, A. (2022) Elizabeth I: Uncovering the secrets of the rainbow portrait, History Hit. Available at: <https://www.historyhit.com/elizabeth-i-rainbow-portrait/> (Accessed: 24 March 2024).

Lubin, R. (2017) Meghan Markle joins the royals for christmas day church service at sandringham, The Mirror. Available at: <https://www.mirror.co.uk/news/uk-news/live-meghan-markle-joins-royals-11749213>
(Accessed: 15 April 2024).

Lagerwey, J. (2016) Postfeminist celebrity and motherhood [Preprint]. doi:10.4324/9781315636665.

Ma, A. (2018) It took 22 years for the BBC to do the near-impossible and persuade the queen to sit for an interview, Business Insider. Available at: <https://www.businessinsider.com/how-the-bbc-persuaded-the-queen-to-do-an-interview-2018-1> (Accessed: 24 March 2024).

Mazumdar, T. (2011) Kate Middleton locals 'excited' at Royal Wedding Invite, BBC News. Available at: <https://www.bbc.com/news/newsbeat-13120556> (Accessed: 14 April 2024).

Meghan and Harry Interview: Tabloid racism 'large part' of why we left UK, says duke (2021) BBC News. Available at: <https://www.bbc.com/news/uk-56324215> (Accessed: 17 April 2024).

Meghan Markle declares herself a feminist on the British monarchy's ... (n.d.) The Washington Post. Available from: <https://www.washingtonpost.com/news/worldviews/wp/2018/05/21/meghan-markle-declares-herself-a-feminist-on-british-monarchys-website/> (accessed 28 January 2024).

- Miller, J. (2020) Meghan and Harry's Royal Exit: What surprises and concerns a royal expert, *Vanity Fair*. Available at: <https://www.vanityfair.com/style/2020/01/harry-meghan-exit-royal-expert> (Accessed: 27 April 2024).
- Montrose, L.A. (1999) 'Idols of the queen: Policy, gender, and the picturing of Elizabeth I', *Representations*, 68, pp. 108–161. Available at: <https://doi.org/10.2307/2902957>.
- Murdoch, M. Celebrity culture and the public sphere: The tabloidization ... Available at: https://www.researchgate.net/publication/292541442_Celebrity_culture_and_the_public_sphere_The_tabloidization_of_power (Accessed: 24 March 2024).
- Murphy, V. (2011) The royal wedding diet: The secrets behind Kate Middleton's slim figure, *The Mirror*. Available at: <https://www.mirror.co.uk/news/uk-news/the-royal-wedding-diet-the-secrets-behind-122198> (Accessed: 14 April 2024).
- Murphy, J. (2018) The Mulroneys, Meghan Markle and her life among Toronto 'royalty', *BBC News*. Available at: <https://www.bbc.com/news/world-us-canada-41768867> (Accessed: 16 April 2024).
- Nelsson, R. (2017) British royal family change their name to Windsor - Archive 1917, *The Guardian*. Available at: <https://www.theguardian.com/uk-news/from-the-archive-blog/2017/jul/17/british-royal-family-windsor-name-change-1917> (Accessed: 28 April 2024).
- O'Malley, K. and Murray, D. (2019) The Meghan Markle effect: Has she really changed the fashion industry? Available at: <https://www.elle.com/uk/fashion/celebrity-style/a25317167/meghan-markle-royal-outfits-report/> (Accessed: 15 April 2024).
- Oppenheim, M. (2018) Why Meghan will have to bite her tongue when she becomes royalty, *The Independent*. Available at:

<https://www.independent.co.uk/news/uk/home-news/meghan-markle-trump-royal-wedding-politics-feminism-prince-harry-a8356001.html> (Accessed: 13 April 2024).

Ort, Jakub (2022) *Můžeme Si vybrat SVŮJ gender? Judith Butler a obrazy dobrého života v Kulturních Válkách, Druhá : směna.* Available at: <https://druhasmena.cz/clanky/muzeme-si-vybrat-svuj-gender-judith-butler-a-obrazy-dobreho-zivota-v-kulturnich-valkach> (Accessed: 25 April 2024).

Pemberton, B. (2018) How Meghan Markle is actually related to the royal family (and it's all thanks to Henry VIII), The Sun. Available at: <https://www.thesun.co.uk/fabulous/6302906/meghan-markle-related-royal-family-henry-viii/> (Accessed: 16 April 2024).

Pfeiffer, S., Dorning, C. and Burnett, E. (2023) From 'The other woman' to queen: How Camilla turned her image around, NPR. Available at: <https://www.npr.org/2023/05/03/1173776618/from-the-other-woman-to-queen-how-camilla-turned-her-image-around> (Accessed: 28 April 2024).

Pollard, C. (2018) Meghan Markle is bigger star than Kate Middleton – according to top trumps, The Sun. Available at: <https://www.thesun.co.uk/news/6297247/meghan-markle-is-bigger-star-than-kate-middleton-according-to-royal-wedding-edition-of-top-trumps/> (Accessed: 14 April 2024).

Prince William and Kate Middleton Royal Wedding: No blue blood but an English rose (2011) The Mirror. Available at: <https://www.mirror.co.uk/news/uk-news/prince-william-and-kate-middleton-royal-177583> (Accessed: 15 April 2024).

RadioTimes (2021) Why Elizabeth II's 1953 coronation is the day that changed television. Radio Times, Radio Times. Available from: <https://www.radiotimes.com/books/why-elizabeth-iis-1953-coronation-is-the-day-that-changed-television/> (accessed 28 January 2024).

Reid, T.R. (no date) Royal Family Calms Sea of Troubles after Diana's death. Available at: <https://www.washingtonpost.com/wp-srv/inatl/longterm/diana/stories/diana083098.htm> (Accessed: 28 April 2024).

Ritschel, C. (2018) This is how much Meghan Markle is worth, The Independent. Available at: <https://www.independent.co.uk/royalwedding/meghan-markle-age-net-worth-family-mother-parents-latest-news-royal-wedding-prince-harry-a8292356.html> (Accessed: 13 April 2024).

Royal Censorship? BBC says 'sorry' for daring to report UK queen's comments (2012) NBCNews.com, NBCUniversal News Group. Available from: <https://www.nbcnews.com/news/world/royal-censorship-bbc-says-sorry-daring-report-uk-queens-comments-flna1b6112869> (accessed 28 January 2024).

Royal Wedding: The Kate Middleton story (2010) BBC News. Available at: <https://www.bbc.com/news/uk-11767308> (Accessed: 13 April 2024).

Rogers, S. (2012) How women make the front page in Britain: Get the full data, The Guardian. Available at: <https://www.theguardian.com/news/datablog/2012/oct/15/women-newspapers-front-pages> (Accessed: 27 March 2024).

Rosenwald, M.S. (2017) The last time a royal tried to marry an American it didn't go well, The Independent. Available at: <https://www.independent.co.uk/news/uk/home-news/meghan-markle-prince-harry-engaged-royal-wedding-divorced-american-king-edward-a8078941.html> (Accessed: 14 April 2024).

Rowe, A. (2018) Kate Middleton reveals her go-to children's books for Princess Charlotte and Prince George, The Independent. Available at: <https://www.independent.co.uk/life-style/royal-family/princess-charlotte-royal-baby-books-kate-middleton-prince-george-a8334941.html> (Accessed: 15 April 2024).

Rowe, M. (2017) The internet has a lot to say about Meghan Markle's new coat of arms, *The Independent*. Available at: <https://www.independent.co.uk/life-style/meghan-markle-coat-of-arms-reaction-twitter-internet-duchess-sussex-royal-family-a8371571.html> (Accessed: 16 April 2024).

Safdar, K. (2018) Queen Elizabeth II: An unlikely style icon, *CNN Style*. Available at: <https://www.cnn.com/style/article/queen-elizabeth-style-icon/index.html> (Accessed: 15 April 2024).

Sanusi, V. (2018) Who are the Mulroneys? The family of Meghan Markle's best friend Jessica Mulroney who'll be a bridesmaid at royal wedding. Available at: <https://www.standard.co.uk/insider/alist/who-are-the-mulroneys-the-family-of-meghan-markle-s-best-friend-jessica-mulroney-who-ll-be-a-a3842081.html> (Accessed: 16 April 2024).

Styles, R. (2016) "EXCLUSIVE: Harry's Girl is (Almost) Straight Outta Compton: Gang-Scarred Home of Her Mother Revealed— So Will He be Dropping by for Tea?," *Daily Mail*, www.dailymail.co.uk/news/article-3896180/Prince-Harry-s-girlfriend-actress-Meghan-Markles.html (Accessed: 26 April 2024).

The Editors of *Encyclopaedia Britannica* (2023) Elizabeth I - Biography. Available at: <https://www.britannica.com/biography/Elizabeth-I> (Accessed: 24 March 2024).

Turner, G. (2010) 'Approaching celebrity studies', *Celebrity Studies*, 1(1), pp. 11–20.

doi:10.1080/19392390903519024.

Vergara, E. (2023) Royal family not against Meghan, says author Omid Scobie. Available at: <https://www.aljazeera.com/news/2022/12/25/royal-family-not-against-meghan-says-author-omid-scobie> (Accessed: 16 April 2024).

Vergara, E. (2023) Royal family not against Meghan, says author Omid Scobie, *Al Jazeera*. Available at:

<https://www.aljazeera.com/news/2022/12/25/royal-family-not-against-meghan-says-author-o> mid-scobie (Accessed: 14 April 2024).

Whalen, S. (2020) The royal family's reaction to Harry and Meghan's exit isn't an exception. It's consistent with centuries of privilege, Time. Available at: <https://time.com/5766148/royal-family-history-response/> (Accessed: 17 April 2024).

Worland, J. (2021) Meghan Markle and Prince Harry are expecting their second child, TIME. Available at: <https://time.com/5932410/meghan-markle-prince-harry-second-child/> (Accessed: 16 April 2024).

Young, J. (2018) The significance of Queen Elizabeth II's refusal to abdicate, The Atlantic. Available at: <https://www.theatlantic.com/international/archive/2018/05/queen-elizabeth-ii-abdicate/559911/> (Accessed: 17 April 2024).

Young, R. (2023) Why Meghan Markle won't meet Donald Trump during his UK visit, The Independent. Available at: <https://www.independent.co.uk/news/people/meghan-markle-donald-trump-meet-uk-visit-royal-family-betty-birkeland-a8333911.html> (Accessed: 13 April 2024).

Video zdroje:

George and Mary: the Royals who Rescued the Monarchy (2012) BBC.

SCHVÁLENO

25.3.23
M

Institut komunikačních studií a žurnalistiky FSV UK
Teze MAGISTERSKÉ diplomové práce

TUTO ČÁST VYPLŇUJE STUDENT/KA:

Příjmení a jméno diplomantky/diplomanta:

Aneta Sedláková

Razítko podatelny:

Imatrikulační ročník diplomantky/diplomanta:

2021

Univerzita Karlova Fakulta sociálních věd	
Došlo dne:	10 -03- 2023 -1-
Čj: 35	Příloh:
Přiděleno:	

Fakultní e-mail diplomantky/diplomanta:

34887221@fsv.cuni.cz

Studijní program/forma studia:

Mediální studia/distanční

Název práce v češtině:

Mediální obraz Catherine Middleton a Meghan Markle v britském webovém zpravodajství

Název práce v angličtině:

Media image of Catherine Middleton and Meghan Markle in British online news coverage

Předpokládaný termín dokončení (semestr, akademický rok – vzor: ZS 2022/2023)

(diplomovou práci je možné obhajovat nejdříve šest měsíců od schválení tezí)

LS 2023

Charakteristika tématu a jeho dosavadní zpracování (max. 1800 znaků):

V práci se budu zabývat zobrazením žen na vrcholných pozicích britské královské rodiny a to konkrétně vévodkyní Catherine Middleton a Meghan Markle. Od začátku vlády královny Alžběty II. jsou ženy v této instituci podrobovány většímu mediálnímu tlaku a to také v důsledku rozšíření médií a jejich role v prezentování královské moci občanům. Korunovace Alžběty II. v roce 1953 představovala vstup britské královské rodiny do mediální doby, když nechala tuto událost přenášet v živém televizní vysílání BBC. S nástupem nových médií se tlak na členy královské rodiny zvyšuje. Online zpravodajství je nepřetržité a není omezeno dříve danými tiskovými uzávěrkami. Vzhledem k populárnosti bulvárních médií u britské veřejnosti je tlak tvořen také z této strany. Kate Middleton a Meghan Markle jsou stavěny proti sobě v souboji o popularitu pro pobavení veřejnosti. V rámci tohoto zpravodajství dochází k častému zmiňování problematiky sexismu a také rasismu vůči Meghan Markle. Situace není černobílá. Královská rodina je na mediálním pokrytí závislá a s mnohými mediálními domy má dlouholeté dohody.

Tomuto tématu se v zahraničí věnovalo několik výzkumných prací. Jednak se zaměřením na potenciál královské rodiny jako značky (Maclaran, Otnes 2020) nebo na mediální soupeření mezi oběma vévodkyněmi (Pramaggiore, Kerrigan 2021). Téma systémového rasismu ve Velké Británii a roli Meghan Markle v té to debatě bylo zkoumáno také knižně (Ducey, Feugin 2021). Důležitou součástí této problematiky je dokument z pohledu samotné vévodkyně a prince Harryho (Netflix, 2022), který nabízí mediální reflexi na reportáže vydané o Meghan Markle. Ve své diplomové práci se zaměřím na reportáže ze čtyř vlivných britských online zpravodajských webů a budu analyzovat a porovnávat reportáže zabývající vévodkyněmi a jejich pozicí v královské rodině. Především zhodnotím, jaký je těmto dvěma ženám připisován význam v kontextu modernizace královské instituce ve Velké Británii.

Předpokládaný cíl práce, případně formulace problému, výzkumné otázky nebo hypotézy (max. 1800 znaků):

Cílem práce je prozkoumat, zda-li jsou osobnosti Catherine Middleton a Meghan Markle v online zpravodajství vystavovány zaujatému postoji jen z důvodu, že jsou to ženy. Se vstupem Meghan Markle do královské rodiny rovněž vznikla otázka možného rasismu. Prozkoumám, jestli je v médiích s každou z těchto osobností zacházeno různým způsobem.

Výzkumné otázky jsem si stanovila následně: 1. Jsou ve zobrazení Catherine Middleton a Meghan

Markle přítomny genderové stereotypy? Pokud ano, jak jsou ve vztahu k oběma aktérkám distribuované?

2. Jsou ve zobrazení Catherine Middleton a Meghan Markle přítomny rasové stereotypy? Pokud ano, jak jsou ve vztahu k oběma aktérkám distribuované? K výzkumu se pokusím přistupovat nezaujatě a svou teorii vytvářet postupně v závislosti na sesbíraných datech, tedy na základě explorativního přístupu.

Předpokládaná struktura práce (rozdělení do jednotlivých kapitol a podkapitol se stručnou charakteristikou jejich obsahu):

Úvod

Teoretická část

1. Vztah britských médií a královské rodiny
 - 1.1 Mediální reprezentace žen královské rodiny (*od nástupu Alžběty II. do úřadu*)
 - 1.2 Příslušníci královských rodin v roli mediálních celebrit
2. Využití médií královskou rodinou jako nástroje moci
 - 2.1 Oficiální a neoficiální vztah médií a královské rodiny
 - 2.2 Tvorba mediálního obrazu jako součásti politické moci

Metodologická část

1. Kvalitativní výzkum
 - 1.1 Obsahová analýza
 - 1.2 Zakotvená teorie
 - 1.3 Výběr vzorku
2. Analýza dat
 - 2.1 Analýza genderových a rasových stereotypů

Závěr

Bibliografie, přílohy

Vymezení podkladového materiálu (např. titul periodika a analyzované období):

Čtyři různé nejnavštěvovanější zpravodajské weby ve Velké Británii podle statistika.com. BBC.com, Independent.co.uk, TheSun.co.uk, Mirror.co.uk.

V rámci mediální zobrazení budu porovnávat několik srovnatelných událostí v životě obou vévodkyň. Těmito událostmi jsou oznámení zasnoubení prince Williama a Catherine Middleton a zasnoubení prince Harryho a Meghan Markle. Budu porovnávat období 30 dní po těchto událostech. Dále porovnáám mediální zpravodajství 30 dní před svatbou Catherine Middleton i Meghan Markle. Nakonec porovnáám mediální zobrazení obou žen v rámci 30 dní poté, co se princ Harry a Meghan Markle vzdali královských povinností.

Metody (techniky) zpracování materiálu:

Kvalitativní výzkum - explorativní analýza mediálních obsahů, zakotvená teorie a její kódovací postupy.

Základní literatura (nejméně 5 nejdůležitějších titulů k tématu a metodě jeho zpracování; u všech titulů je nutné uvést stručnou anotaci na 2–5 řádků):

- 1) STRAUSS, Anselm L. a Juliet CORBIN. *Základy kvalitativního výzkumu: postupy a techniky metody zakotvené teorie*. Brno: Sdružení Podané ruce, 1999. ISBN 80-858-3460-X.
– Kniha Strausse a Corbinové se soustředí na kvalitativní výzkum. Věnuje se především metodě zakotvené teorie (grounded theory), kódování sebraných dat a jejich vyhodnocování.
- 2) JIRÁK, Jan, KOPPLOVÁ, Barbara. *Média a společnost: Stručný úvod do studia médií a mediální komunikace*. 2. vyd. Praha: Portál, 2007. ISBN 978-80-7367-287-4
– Autoři Jiráka a Kopplová se dívají na disciplínu médií z teoretického i praktického pohledu. Zkoumají fungování médií v České republice a dávají nahlédnout do studia médií.
- 3) PRAMAGGIORE, Maria a KERRIGAN, Páiraic. (2021). *Brand Royal: Meghan Markle, feuding*

families, and disruptive duchessing in Brexit era Britain. Feminist Media Studies, 1–21. <https://doi.org/10.1080/14680777.2021.1928258>

- Článek se zabývá mediálním zobrazením Meghan Markle a upozadění jejího třídního a rasového vlivu na královskou rodinu na úkor jejího údajného soupeření s dalšími členy monarchie.

4) O'DONNELL, Hugh a BLAIN, Neil. *Media, Monarchy and Power*. Intellect, 2013. ISBN 978-1841503141

- Kniha autora Hugh O'Donnella se zamýšlí nad mediálním směřováním evropské monarchie ve 21. století a analyzuje, jaký vliv má jejich mediální působení na politickou a ekonomickou moc této instituce.

5) McQUAIL, Denis. *Úvod do teorie masové komunikace*. Vyd. 4. Praha: Portál, 2009. ISBN 978-80-7367-574-5

- Publikace z pera Denise McQuaila pojednává o základech masové komunikace a uvádí poznatky do praxe. Zamýšlí se nad médii jako prostředkem moci, které ovlivňují sociální realitu a představy o ní.

Diplomové a disertační práce k tématu (seznam bakalářských, magisterských a doktorských prací, které byly k tématu obhájeny na UK, případně dalších oborově blízkých fakultách či vysokých školách za posledních pět let)

1. SOUČKOVÁ, Alžběta. *Mediální obraz feminismu v českých zpravodajských týdenících v roce 2019*. Praha, 2021. Bakalářská práce. Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Katedra žurnalistiky. Vedoucí práce Fousek Krobová, Tereza.

2. DUDOVÁ, Natálie. *Mediální obraz odluky vévodů ze Sussexu od britské královské rodiny*. 2021, 54 s. (86 538 znaků). Bakalářské práce. Univerzita Palackého, Katedra žurnalistiky. Vedoucí práce Kristýna Dolínková.

3. ČECHOVÁ, Tereza. *Ženy - novinářky: Genderové stereotypy v audiovizuálních médiích*. 2018. Bakalářská práce. Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Katedra žurnalistiky. Vedoucí práce Krobová, Tereza.

Datum / Podpis studenta/ky

10.3.2023

TUTO ČÁST VYPLŇUJE PEDAGOG/PEDAGOŽKA:

Doporučení k tématu, struktuře a technice zpracování materiálu:

Případné doporučení dalších titulů literatury předepsané ke zpracování tématu:

Potvrzuji, že výše uvedené teze jsem s jejich autorem/kou konzultoval(a) a že téma odpovídá mému oborovému zaměření a oblasti odborné práce, kterou na FSV UK vykonávám.

Souhlasím s tím, že budu vedoucí(m) této práce.

ZEIFOVA' PENA
Příjmení a jméno pedagožky/pedagoga

8/3/.....
Datum / Podpis pedagožky/pedagoga

TEZE JE NUTNO ODEVZDAT VYTIŠTĚNÉ, PODEPSANÉ A VE DVOU VYHOTOVENÍCH DO TERMÍNU UVEDENÉHO VE VYHLÁŠCE ŘEDITELE INSTITUTU, A TO PROSTŘEDNICTVÍM PODATELNY FSV UK. PŘIJATÉ TEZE JE NUTNÉ SI VYZVEDNOUT V SEKRETARIÁTU PŘÍSLUŠNÉ KATEDRY A NECHAT VEVÁZAT DO VÝTISKU DIPLOMOVÉ PRÁCE.

TEZE NA IKSŽ SCHVALUJE GARANT PŘÍSLUŠNÉHO STUDIJNÍHO PROGRAMU.